

Boží vánoční dar

Jeffersonville, Indiana, USA
25. prosinec, 1960

1 Je vždy dobré přijít do domu Páně, ale zdá se, že je to mnohem lepší v těchto vánočních a novoročních a svátečních dnech. Zdá se, že nám v tom bylo zanecháno takové malé zvláštní požehnání. Je to velká škoda, že ten vánoční pocit nemůžeme mít celou dobu, když na tebe lidé mávají a říkají: „Pán ti, žehnej.“ Je to milé. Takhle jedna věc se mi na Vánocích líbí.

No, slyšel jsem, že jeden večer máte noční bdění, myslím, že příští sobotu večer. Dá-li Pán, vynasnažím se tu na to noční bdění být, a věnuji na to svůj čas, dá-li Pán, abych jim trochu pomohl promluvit na nějaké téma, příští sobotu večer.

Potom v neděli ráno je samozřejmě pravidelná nedělní škola a v neděli večer je evangelizační bohoslužba. Tedy, Večeře Páně, umývání nohou příští neděli večer, tak je to. Je to vhodný způsob, jak začít nový rok: mít Večeři Páně a umývání nohou.

2 No, chci oznámit, že prosím, aby... Je to malé, jakoby uzavřené shromáždění, jen pro pastory a pastory spolupracující s modlitebnou, důvěrníky a diakony této modlitebny. Myslím, že je to pro nás dobré, abychom se občas sešli a tak trochu zjistili, jakou cestou nás Pán vede. A častokrát vyvstávají nějaké drobné věci, jako místa Písma, která zjišťujete, že jsou obtížná. A chceme stejně... mluvit všude stejně. A tak se chceme sejít.

A chci, abyste vy pastoři a spolupracující... Samozřejmě, bude to bratr Neville a tady bratr Don Ruddel, jeden z našich spolupracujících, a bratr Graham Snelling z Utica, tady bratr Stricker, náš misionář. A ti bratři, kteří jsou pastory, bratr... ti další tady, bratr Parnell.

A vy víte, kteří jsou tu ti spolupracující, bratr Junior Jackson tam dole z New Albany. A potom diakoni a důvěrníci. A řeknu vám, co si přeju, abyste udělali. Vezměte si ten příští týden kousek papíru a napište na něj své myšlenky nebo... Řekl bych, místa Písma, nebo nějakou povinnost, které byste se měli zúčastňovat a o které možná nevíte.

3 Můžete třeba jako důvěrníci říct: „Co je má povinnost, když nastane takováto situace?“

„Co je má povinnost jako diakona, když nastane taková situace?“ A pastor může říct: „V tomto Slově tady vidím, že by to mělo vypadat tak-a-tak, ale nerozumím tomu prostě takovým způsobem, jakým to učíme.“ Poznamenejte si to v Písmu a tak dále, a pak to všechno předejte bratru Woodovi, pokud chcete, protože on bydlí hned vedle mě.

A hned jak si ty poznámky uděláte, tak rychle, jak jen budete moci — budu si toho vážit — a tak to budu moct vyhledat v Písmech a prostě nebudeme mít... To není veřejné shromáždění. Je to jen pro pastory a... z této modlitebny a důvěrníky a diakony z této modlitebny. A proběhne to v co jak nejkratší době, jakmile se jen budeme schopni sejít. Pak oznámíme večer, kdy tady nebude žádné shromáždění a pak se do toho pustíme.

4 Myslím si, že to bude dobrá věc, bratře Neville a bratři, vy všichni pastoři a tak dále, že se budeme moci spolu sejít. Tím způsobem můžeme všude mluvit totéž, rozumíte. A bude to také nahráno. Naše otázky a odpovědi budou nahrány a každý bude moci mít pásek, abyste si to mohli, v případě čehokoliv znovu přehrát, když vyvstane nějaká otázka, aby to mohlo být pro církve prospěšné.

Nebo možná někdo řekne: „No, tohle...“ Vrátime se a podíváme se, co bylo řečeno na pásku. A my už takové druhy pásků máme. A myslím, že teď v tomto roce máme nové důvěrníky a několik nových diakonů a tak dále, a rádi bychom jim ohledně toho dali instrukce.

5 A ten bratr, který je jedním z našich bratří tam ze Sellersburgu, bratr Willard Crase, určitě mu o tom řekněte, chcete-li, protože on je teprve mladý v Pánu. A pokud tito mladí lidé, myslím si, mohou být upevněni, rozumíte, co tím myslím, prostě aby věděli, jak mají vytrvat. A když v jejich mysli povstanou nějaké malé otázky, místo toho, aby odbíhali pryč na nějakou větev, sejděme se spolu a podívejme se, o čem to všechno je. A potom, když jsme ve shromážděních, v našich velkých společných shromážděních, když se sbory scházejí spolu, jako jsme to měli v tomto posledním setkání, pak budeme vědět, co máme podniknout a co říct, prostě co máme dělat. Všichni chceme mluvit stejnou řečí, a tak *tomu* budeme rozumět.

6 A rád bych teď ještě řekl jednu věc. Jak už to tak pěkně řekl bratr Neville, že vám v této vánoční době, v tomto čase společenství během těch svátků, a tak dále, přejeme to nejlepší.

A chci také využít tuto příležitost, abych každému, každému z vás vyjádřil, jak jsem vám vděčný za vaše vánoční přání a dárky a věci, které jsme v naší domácnosti dostali. Opravdu vám z celého mého srdce děkuji. Opravdu nás to dnes ráno potěšilo, když... mám malého chlapce, ještě natolik malého, že tak trochu chce vánoční stromek, a máme ho v pokoji. A když jsem tam dnes ráno přišel, našel jsem pod tím stromečkem ležet několik dárků tady z našeho sboru a od mých přátel z různých míst, z nichž přišly.

Nenacházím vhodná slova, abych vám vyjádřil, jak si... jak si každého z nich cením. A ať vám nebeský Bůh bohatě požehná, to je má modlitba. A teď..

A my, víte, jak by to bylo, my nemůžeme na oplátku posílat dárky, protože já bych prostě nebyl schopen vydělat tolik peněz, víte. Vydělám sto dolarů týdně a mám velkou rodinu a asi deset milionů přátel, a bylo by to opravdu tak trochu těžké, abych je obešel. Ale jsme vám vděční, i za vaši starost. A jsem si jist, že mi rozumíte.

7 No, nezapomeňte na blížící se novoroční večer. Ó, vzpomínám si na to první noční bdění, které jsem tady v modlitebně měl. Myslím si, že se tady na to už nikdo nepamatuje, ale bylo to jednou večer, když Pán z vašeho pastora vzal hodně naškrobenosti. A tak očekáváme nádherný čas.

A teď, předtím než se pomodlíme, bych rád přečetl dnešní večerní lekci z Písma.

Tak trochu jsem dnes diskutoval sám se sebou. Oznámil jsem, že budu dnes večer mluvit, pokud tady budu, na téma: „Viděli jsme na východě Jeho Hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Znělo mi to jaksi povědomě. A náš zdejší dobrý přítel, bratr Sothmann, jeden z důvěrníků sboru, zeptal jsem se ho *na to*. A on řekl: „To už je na pásku, bratře Branhame, už jsi to někde kázal.“ A náš vzácný přítel, bratr Leo Mercier, který je tady, chlapec od nahrávání, řekl: „Ano, asi pětkrát.“ A tak jsem to trochu pozměnil. A místo toho, abych kázal na téma: „Viděli jsme na východě Jeho hvězdu,“ chci dnes večer kázat na téma „Boží zabalený dar.“

8 A teď budu číst z evangelia svatého Matouše z 2. kapitoly, jako naše čtení Písma; 2. kapitola svatého Matouše.

Když se pak Ježíš narodil v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, do Jeruzaléma přišli mudrci od východu

a říkali: „Kde je ten narozený židovský král? Viděli jsme totiž na východě jeho hvězdu a přišli jsme, abychom se mu poklonili.“

To když uslyšel král Herodes, velmi se rozrušil a celý Jeruzalém s ním.

Svolal tedy všechny vrchní kněze a učitele lidu a tázal se jich, kde se má Kristus narodit.

Oni mu řekli: „V judském Betlémě. Neboť tak je napsáno skrze proroka:

„Ale ty, Betléme v zemi judské, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty judskými, neboť z tebe vyjde Panovník, který bude pást můj lid, Izrael.“

Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a vyptával se jich na čas, kdy se jim ta hvězda ukazovala.

A když je posílal do Betléma, řekl: „Jděte a pečlivě vyhledejte to dítě, a jakmile ho naleznete, oznamte mi to, abych i já mohl přijít a poklonit se mu.“

Když tedy vyslechli krále, odjeli. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, je předcházela, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě.

Když tu hvězdu uviděli, zaradovali se nesmírnou radostí.

Vešli tedy do domu, našli dítě s Marií, jeho matkou, a padli a klaněli se mu. Potom otevřeli své poklady a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.

A když dostali ve snu od Boha pokyn, aby se nevraceli k Herodovi, vrátili se do své země jinou cestou.

9 Chci dnes odtamtud vzít text pro dnešní večer - ne odtamtud, ale z toho stejného příběhu, který je ve svatém Lukáši 2:7.

A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plenek a položila ho do jeslí, protože pro ně nebylo místo v hospodě.

10 Skloňme teď naše hlavy ke sloům modlitby.

Svatý a laskavý Bože, který jsi nám dal ten největší dar, o jakém tento svět vůbec mohl vědět — Pána Ježíše Krista — přicházíme dnes k Tobě pokorně s díkuvzdáním a vyjadřujeme z naší nejvnitřnější bytosti hlubokou poctu z našich srdcí vůči Tobě za tento podivuhodný dar. Nemáme nic, co bychom Ti dali na oplátku. A bylo to velmi málo, to co Ty jsi *od nás* žádal, jen: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já z vás sejmu vaše břemena a vaše hříchy a pustím vás na svobodu.“ Ó, jaká výměna! Nikdo kromě Tebe to nemohl udělat, náš Otče. A my Ti děkujeme, že Ty jsi to pro nás udělal.

A my jsme v této hodině Tvými svědky, že jsi sňal naše břemena a hříchy a dal jsi nám místo toho radost a pokoj. Jak vděční jsme, Pane, za to vnitřní křesťanské prožití, za ty Vánoce v našich srdcích. Jsme za to tak vděční!

Jsme tak šťastni, že víme, že žijeme v tom posledním dni, kdy vidíme znovu přicházet ta znamení, jako to bylo v tamtom dni Jeho příchodu. Pokořujeme ve Tvé přítomnosti naše srdce, ó, Ty veliký a vznešený. Ať Tvůj Duch svrchovaně vládne v našem srdci, v našich životech a posiluje nás z vnitřku navenek, abychom mohli být Tvými služebníky v této velké a temné hodině, které tento svět teď čelí.

Předkládáme Ti toto čtení Tvého Slova, Pane, kvůli tomuto jedinému účelu, aby z toho mohl Duch svatý přinést společně kontext, který by byl dnes večer postačující jako vánoční poselství pro Tvůj lid, který je v očekávání. A my na Tebe očekáváme. Pane, obřež rty, které budou mluvit a uši, které budou poslouchat. A zplnomocni a vlož život do těch slov, která budou vycházet, aby nás mohla přivést k lepšímu poznání Pána Ježíše. Protože o to prosíme v Jeho jménu. Amen.

11 Poznamenal jsem si tady mnoho míst Písma, abych se na ně mohl odkazovat a podobně. Včera jsem byl překvapen, když jsem uslyšel, že... Vzal jsem do rukou noviny a tam bylo napsáno o „rekordních Vánocích“, jak to nazývá komerční svět, že tentokrát bylo utraceno více peněz než v minulých mnoha a mnoha letech, než za mnoho let v minulosti. A že davy lidí se shromáždily v Jeruzalémě, a že tam byl krátkodobý mír mezi Araby a Židy, že se tak trochu uklidnili, aby v tomto vánočním období dovolili poutníkům přijít znovu do města.

A já jsem se častokrát divil, proč bylo vůbec vybráno toto město — Betlém.

12 Právě před chvílí, když tito lidé zpívali, ten mladý muž a jeho manželka s dětmi... A s úžasem jsem sledoval tu malou dívku, jak udržovala rytmus s tím... hrála na nějaký druh strunné harfy. A jak ten malý drobeček, bylo to prostě ještě dítě, ale přesto udržela rytmus s tím... nebo jak brnkala na tu harfu. Myslím, že se to jmenuje harfa. No, a pak jsem...

13 Přemýšlel jsem o Betlému, a proč se to tak stalo, že on byl vybrán, aby byl místem narození Krále králů? A víte, Betlém je malá lokalita, velice malé město. Často jsem se divil, proč si pro to Bůh nevybral více náboženské místo, pro tuto velikou událost, jako například Sílo (Sílo bylo prvním místem, kde svatostánek... kde byla po přechodu Jordánu postavena Truhla smlouvy.) nebo Galgala, další významné náboženské město; nebo Sion, tam na té hoře, další významné náboženské město; nebo dokonce to pyšné hlavní město Jeruzalém, s jeho všemi mudrci a svatými napříč věky. Proč si Bůh nevybral Jeruzalém?

14 Proč si zvolil Betlém? Možná to vypadalo, že by si mohl vybrat nějaké místo, *třeba* jedno z těch velkých útočištných měst, které by Jeho Syna ochránilo v případě, kdyby povstaly nějaké problémy — útočištná města, jako Rámot v Galád. To bylo velké útočištné město, které bylo postaveno, aby lidé mohli do těch pevností utéct. Kádes bylo dalším velkým útočištným městem; Hebron, další velké město útočiště.

Proč Bůh vybral maličký Betlém, a nevybral tato významnější města? Ona měla vznešenější jména a více duchovnějšiho pozadí. Ale, víte, Bůh má způsob, jak věci dělá, On je prostě dělá svým vlastním způsobem. A jsem tak rád, že to tak dělá. Někdy bere věci, které nemají duchovní pozadí, anebo nemají vůbec žádné pozadí.

A proto je Bohem; může vzít něco, co je ničím a něco z toho udělat. A to je to, co z Něj dělá Boha. To je to, co způsobuje, že my Ho milujeme. To je to, co způsobuje, že my chudí lidé si Ho vážíme, protože, i když jsme chudí, bez jakéhokoliv pozadí, přesto s námi Bůh může vykonat velké věci, pokud nás jen dostane pod svou kontrolu.

15 Samozřejmě, Jozue byl tím, který převedl Izraelské děti na druhou stranu, a který rozdělil ta území. A tomuto Judovu pokolení byl dán tento díl, kde je Betlém, který je v horním severním rohu Judské provincie; takový úzký pruh, který tak trochu vybíhá jako nějaký malý poloostrov. A v tomto místě, v této provincii, v této velké provincii, je to severní pšeničná krajina, kde se nachází ta oblast pšenice, kde pěstovali spoustu pšenice a ječmene.

16 A jeden z Kálefových synů založil a postavil základy tohoto města. Jmenoval se Salmon. Byl jedním z Kálefových synů. Pokud si to chcete vyhledat... Přeskakuji mnoho z těchto míst Písma, ale vidím, že někteří z bratrů si je zapisují. V 1. Paralipomenon 2:15... Najdete to také u Matouše 1:5, tam začal a založil toto významné město, které bylo malým městečkem. Ale ono je významné, protože v tomto městě se staly významné události.

A jak jsem vždycky říkal, to není velká církev, je to velký Bůh v církvi. To není velká svatá hora; je to velký svatý Duch, který byl na té hoře. To není svatý člověk; je to svatý Duch v tom člověku, rozumíte.

A takovým způsobem to bylo s tímto městem. Co do velikosti bylo malé a více v údolí a nebylo na

něm nic moc na pohled. Jeho obyvatelstvo nebylo početné a není ani dnes, ale bylo to tak, protože Bůh si ho vybral, aby něco udělal. To je to, co mám rád, něco co Bůh si vybírá — bez ohledu na to, jaké se to lidem zdá, stačí, že si to zvolil Bůh.

17 Raab, ta nevěstka, s níž jsme všichni obeznámeni, byla mladá dívka, kterou poslali na ulici, její pohanský otec a matka ji dali na ulici, protože byla krásná a mohla jim z prostituce přinést nějaký příjem; a přesto v nitru této nemravné dívky, která byla poslána na ulici, ona uslyšela, že existuje Bůh, který odpovídá na modlitbu.

A první příležitost, která se jí naskytla, aby toho Boha mohla přijmout nebo aby pro Něj mohla něco udělat, ona ji využila. A Bůh ušetřil její život a zachránil jejího otce a matku a její rodinu. A ona se zamilovala do generála izraelské armády, nacházíme to v historii, a za toho generála se provdala. A jejich námluvy byly nádherné. A nakonec se usadili a žili v Betlémě.

18 A skrze tohoto generála přivedla na svět syna, syna... nemohu si teď na jméno toho generála vzpomenout. Snažil jsem se. Myslel jsem, že jeho jméno tady mám poznamenáno, ale nemám. Mám tu ale jméno jejího syna, to byl syn Raab a toho generála. On se jmenoval Salmon. Ne Šalomoun, který postavil chrám, ten syn Davidův, ale jiný Salmon. A tento Salmon zplodil syna, který se jmenoval Bóz. A Bóz, ó, všichni jsme seznámeni s tím nádherným příběhem Bóze a Rut.

19 No, vidíte, tato nevěstka byla pohanka, a ona byla pradávnuu babičkou našeho Pána Ježíše. A také, když Bóz, její vnuk, šel a oženil se s Rut, s Moábkou, on se také oženil s pohankou, což dělá z Ježíše rovněž částečného pohana, světsky řečeno. A pak když oni přivedli na svět svého syna, jmenoval se Obéd. A Obéd měl syna a jmenoval se Jesse. A Jesse měl syna, jehož jméno bylo David; to všechno se stalo v tom malém Betlémě. Co je to? Je to rodokmen Pána Ježíše, Jeho pozadí, které ti velcí duchovní muži přehlíželi, nebo ti takzvaní duchovní muži.

20 A bylo to na tom samém místě, když Samuel, prorok, pomazal Davida, aby byl králem nad Izraelem — přímo tady v Betlémě. A skrze Davida přišel ten významný Syn — „Ty Synu Davidův“ — ten Syn, který se narodil v malém chlévě v jeslích, na úpatí kopce, v západní části toho města. Bylo to tam na tom kopci, kde andělé Boží zazpívali svou první koledu.

Slovo Betlém, rozeberme si ho. B-e-t-h znamená „dům“. E-l znamená „Bůh“. E-l-h-a-m znamená „chleba...“

„Dům Božího chleba.“ Jak vhodné to tehdy bylo pro ten chléb života, aby přišel z Betléma, z „Domu Božího chleba“. Ó, to je nádherný příběh!

21 Muselo to být krátce po setmění, a slunce již zapadlo. Možná se už ukázaly hvězdy, a světlo už pohaslo asi před dvěma hodinami, když ten malý oslík stoupal svýma unavenýma nohama po zadní straně kopce na západní straně Betléma a dával pozor, kam klade svá kopýtka, protože měl vzácný náklad. A Josef ho jemně vedl, když to malé trio začalo stoupat do kopce; nebo když putovali celý den, přicházeli zdola z Nazaretu. A ona očekávala, že se každou chvíli může stát matkou — měla už možná po termínu.

22 Ale všechny věci jsou předem ustanoveny Bohem a napomáhají k dobru těm, kteří Ho milují. Bylo to Bohem ustanoveno, že v tom dni bude vládnout krutý král, krvežíznivý Herodes. Bůh o tom věděl. Bůh věděl o těch daních, a že ta brutální vláda neměla ani pomyšlení na slitování nad tou chudou matkou, která měla právě porodit svého prvorozeného syna, právě za několik dní. Ale on přikázal, že všichni mají přijít do svého místa narození a zaplatit daně. Nehledě na to v jakém byla stavu, musela přesto přijít. Bůh o tom všem věděl. On všechny věci předzvěděl a On o všech věcech ví. A On působí, že všechno napomáhá k dobrému.

23 To malé trio se kvůli tomu nehádalo, když stoupali na vrch toho kopce.

Nakonec, po velkém sténání ten oslík... Mohu je vidět, jak se zastavili na vrcholu toho kopce, na který vyšli ze směru od Nazaretu ze západní strany — přešli na druhou stranu; a když se ocitli na vrcholu, pohleděli do údolí, kde ležel malý Betlém. Hořelo tam mnoho pochodní. Shromáždilo se tam mnoho lidí z celé Galileje, aby přišli do svého rodiště, tam do Betléma, a z celé provincie, aby se podrobili vyměření daně římskou vládou.

Bez ohledu na to v jakém byli stavu (trousili se po té cestě), nemocní a nuzní a upoutaní na lůžko, s rakovinou, chudí, chromí, kulhaví, slepí, všichni museli přijít, protože to bylo vládní nařízení, za kterým stál Herodes. Muselo se to udělat.

24 A když se naše malá skupinka zastavila u vrcholku toho kopce, musel tam ležet nějaký velký kámen. A já mohu vidět Josefa, jak ji něžně bere do náruče a pomáhá jí slézt z toho oslíka a posadí ji na bok toho kamene a ten malý oslík si při nádechu povzdech! A když potom Josef popošel několik kroků dopředu... podíval se dolů na ten malý Betlém a uviděl přeplněné ulice; a ten povyk, hořící pochodně v ulicích a výkřiky lidí. A oni leželi ve dvorech a na nádvořích a všude před městskými branami. To musel

být opravdu pohled!

25 Josef musel říct něco takového: „Drahá Marie, jen pomysli. Přímo tam za městem, na severní straně, tam Moábka Rut paběrkovala na Bózových polích. A tamhle, hned za tím, za tím kopcem, tam David svým prakem skolil lva a vytrhl mu ovečku z tlamy. Muselo to být tam, kde se postavil Jozue se svým lesknoucím se mečem — ten nebojácný bojovník našeho lidu — a rozdělil ta území a dal toto dědictví Judovu pokolení, ze kterého se, miláčku, odvozuje náš rod.“ A různé věci, které jí vysvětloval, co se tam *všechno* stalo.

26 A pak, když za sebou neslyšel žádný zvuk, se musel otočit a podívat se, aby se přesvědčil, jestli stále sedí na tom kameni. A když se obrátil a uviděl její krásnou tvář obrácenou směrem k obloze, nemusel se už ptát na nic, protože v jejích očích se odzrcadlovalo světlo hvězdy. Poznal, že ona se na něco dívá.

A ona se na něj podívala a řekla: „Josefe, všiml sis tamhle té hvězdy?“

A když se s překvapením podíval, řekl: „Předtím jsem si jí vůbec nevšiml, miláčku.“

„No, ona nás provází od chvíle, kdy zapadlo slunce. Já jsem ji sledovala. To musí něco znamenat, protože mám takový zvláštní a nádherný pocit.“

Víte, Bůh někdy takhle pro svůj lid věci dělá — ukazuje nám nějaké světlo, nebo nějakým způsobem, abychom mohli poznat, že On je nablízku a že je na scéně. A bez ohledu na to, co by o tom mohl říct nebo udělat svět, On tam stále je a všechno bude v pořádku. On o tom prostě zpětně vydává svědectví skrze Ducha svatého, že my to můžeme cítit.

27 A Josef možná řekl něco takového: „Marie, víš co? Nikdy v celém svém životě jsem nebyl tak šťastný. Když... přišel jsem sem na příkaz římské vlády, ale přesto jsem nikdy nebyl tak šťastný, jako právě teď, a nevím proč. Zdá se, jako kdyby tady nad tím malým městem, kde jsme se toulali, když jsme byli chlapi a děvčata, jako mladiství a ve školním věku, byla dnes večer nějaká posvátnost.“

28 Daleko na východě, mnoho stovek kilometrů odtamtud, už byli na cestě mudrci. Oni spatřili Jeho hvězdu a přicházeli, aby se poklonili Božímu malému dárkovému balíčku, který On posílal na svět.

A jen krátce potom, a svět měl dostat svůj největší dar, jaký kdykoliv dostal, malinký zabalený balíček. Malinký... První malý vánoční balíček, který byl na celém světě zabalen, zabalil ho Bůh.

Chci teď přerušit svou myšlenku a říci toto: Byla v tom zabalena ta největší věc, která kdy do lidského těla byla zabalena. Sám Bůh zabalil do toho vánočního balíčku sám sebe a poslal ho na svět.

Proč to odmítli? Proč to nedokázali vidět? Proč to zavrhli? Proč je to tak, že to nechtěli? Z toho stejného důvodu ho nechtějí dnes večer! On jim nebyl předán podle zvyku, na který byli zvyklí, jak se dárky předávají. To je ta příčina, že je odmítnut i dnes večer; protože není lidem podáván podle zvyku, jak byli zvyklí dary dostávat.

Ale Bůh balí svůj vlastní balíček! On má právo to udělat. On je tím, který ho dává. On má právo ho zabalit, jakýmkoliv způsobem chce. Nezáleží na tom, jak je to zabalené; On na to má právo, protože On je tím, který ten dárek dává.

29 A další věc, příčina toho byla taková, jako tehdy - a tak to pro ně nebylo obvyklé, aby to přijali takovým způsobem, jak to bylo zabalené. Oni očekávali něco — příchod nějakého daru — že přijede dolů v kočáru s andělským doprovodem jedoucím na ohnivých koních. Ale když to přišlo jako malé dítě, které se narodilo v jeslích, jak málo si uvědomovali, že Písmo říká: „Dám tomuto světu super znamení.“

Oni si jednoho dne žádali znamení. On řekl: „Já vám ho dám. Bude to super znamení. Bude to znamení, které bude platit po všechny věky. Panna počne a porodí dítě, Syna, a dají mu jméno ‚Emanuel‘. To je super znamení. To je ten dar, který já dám.“ Ale nepřišlo to takovým způsobem, jak to očekávali, a tak to odmítli.

30 A tak je to i dnes večer, můj bratře. Boží dar nepřišel takovým způsobem, jakým lidé chtěli, a tak ho odmítli. Oni ho nechtějí. Oni chtějí, aby byl zabalený do nějakého druhu látky, do které to oni chtějí zabalit. Chtějí, aby to na sobě mělo pozlátko. Chtějí něco květnatého, něco, co je naperfemované, něco, co se třpytí, něco klasického. Ale Bůh to takhle vždycky neposílá. On to posílá v moci; takovým způsobem, jak to On chce poslat.

31 A další věc, přinesli to chudí lidé. Marie a Marta, nebo spíše Marta, nebo... Marie a Josef byli velmi chudí lidé. Byli venkovany. A jelikož to bylo přineseno těmi chudými, oni to nechtěli.

A tak je to i dnes! Když ten velký dar církve, Duch svatý, padá na chudé a pokorné, ti bohatí to nechtějí. Oni se nechtějí pokořit. Oni to chtějí s nějakou elegancí. Ale nechtějí to takovým způsobem,

jakým to Bůh posílá. Mnoho lidí chce přijmout Ducha svatého, ale chtějí ho obdržet takovým způsobem, jakým si to přejí. Ale, ó, jsem tak rád, že to takhle nejde! Musíte to udělat takovým způsobem, jakým vám to Bůh posílá, a musíme se pokořit, abychom to přijali.

32 Nebylo to zabaleno do jemného plátna. Bylo to zabaleno v plenkách, o čemž jsem byl poučen, že ta věc, do které byl Ježíš zabalen, Kristus, že to byl materiál, který sundali z jařma, ze hřbetu nějakého vola, a to viselo ve stáji. On byl zabalený do... ta plena, to byl nějaký hadr, který dávali kolem jařma vola, aby ho to chránilo před odřením a puchýři, při tažení. Oni pro Něj neměli žádné oblečení. A oni...

Ó, když na to pomyslím, tak mi to skoro trhá srdce; *neměli* žádné oblečení pro Emanuela, pro Stvořitele nebe a země. A žádný oděv pro Něj, do kterého by Ho oblékli, a musel být zavinut do hadru, který měl na šíji nějaký vůl, když pracoval. Ó, jaké super znamení!

33 Pro lidi by to mělo být opravdu atraktivní — malý Jahve, který plakal jako dítě, Bůh učiněný tělem ve *formě* balíčku. Bůh, který naplňuje veškerý prostor a čas — který byl předtím, než byl svět nebo nějaká hvězda nebo molekula — se sám zabalil do malého balíčku a byl položen do jeslí ve stáji, kde byl hnůj od dobytka a ovcí, a všechny ty věci v té stáji. A v těchto malých jeslích na slámě nebo na seně ležel Jahve a plakal jako dítě. Dokážete si to představit?

34 Vždyť bohatí nic takového nechtěli. To by poskvnilo jejich vlastní myšlení, něco tak pokorného; a bylo to narozeno z dívky, obyčejné venkovské dívky, která byla ve svém sousedství považována za fanatičku; a z nějakého tesaře, který asi znal jen abecedu. A jak se jim vůbec mohlo narodit něco, co by mohlo zlákat nebo uspokojit oči celebrit? Jak by mohli vůbec přinést něco, co by se líbilo nebo uspokojilo ty bohaté a naduté lidi nebo denominace v jejich době? Oni byli rozhodně odmítnuti.

35 A nejen tam v tom dni, ale také v tom dnešním, oni to kategoricky odmítají! Nepřichází to zabaleno tak, jak to chtějí. Chtějí to vyhodit, říkají: „Na tom nic není.“ A tak ti bohatí a ty denominace ten dar odmítli. Neměli s tím nic společného.

Proč? Proč takovou věc udělali? Ona nebyla obalena podle jejich zvyku vyznání víry. To je příčina, proč dnes ten Boží dar nechtějí. Tyto Spojené státy Boha nechtějí. Tyto církve Boha nechtějí. Oni chtějí Santa Klause. Chtějí něco s pozlátkem a s červenými barvami a zářivé a lesklé. Odmítají pravdu Evangelia moci a vzkříšení Ježíše Krista. To se do jejich vyznání víry nezabalí. Krista do vyznání víry zabalit nemůžeš.

36 Dnes ráno jsem poslouchal, když jsem jel brzy ráno k mamince — zapnul jsem si rádio a nějaká církev citovala nebo odříkávala to, čemu říkají apoštolské vyznání. Taková věc ale neexistuje. Jediné vyznání víry, které kdy apoštolové věděli, že mají mít, se dá najít ve Skutcích 2:38: „Čiňte všichni pokání a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů... a přijmete dar Ducha svatého.“ To je jediné vyznání víry, které jsem kdy viděl v Bibli, které oni kdy používali.

Toto další, to je vyznání víry vytvořené člověkem. A nemůžete Krista zabalit do presbyteriánského vyznání víry nebo baptistického vyznání víry nebo katolického vyznání víry nebo letničního vyznání víry. Jediná věc, do které bude Kristus zabalen, to je tvoje srdce, ne tvoje věrovyznání. On chce tvoje srdce. On tam má kontrolní věž, kde s tebou chce pracovat, přivést tě do věčného života. On to prostě nepřijme a ty Ho nemůžeš zabalit do vyznání víry. Tehdy jste nemohli a nemůžete ani dnes; nikdy to nebudete moci udělat.

37 A tak oni to nedokázali přijmout, protože oni přemýšleli víc o svých vyznáních víry než o tom Daru.

A tak je to dnes. Lidé nemohou ve svých církvích přijmout mluvení v jazycích. To by zruinovalo jejich vyznání víry. Nemohou přijmout Božské uzdravování, křest Duchem svatým, a takovéto velké evangelijní nauky Bible, apoštolské pravdy. Proč? Protože jejich vyznání víry to zavrhuje. Ó, jak pošetilé je vzít ten papír, do kterého je ten balíček zabalen a ten dar zahodit pryč! Jako ten hlupák — on vzal tu krabici a přijal ji a ten dárek zahodil.

Tak je to s církví, tak to dnes lidé dělají. Oni zapomínají, že ten Boží dar je život věčný skrze Ježíše Krista. On je dnes zavržený, stejně jako byl tehdy. V této vánoční noci je stejně tak odmítnut, jako v té první vánoční noci. Oni to nemohou udělat, protože je to v rozporu s jejich vyznáními víry. Přes celé věky jsme měli to samé.

38 Není tedy divu, že pro Něj nebylo místo v hostinci! Ne. On nebyl správně zabalený. Nebylo to zabaleno do klasického papíru. Bylo to zabaleno jako dar, jako dar od Boha, poslaný od Boha — Boha, o němž oni nic nevěděli. Tvrdili, že ano. A tvrdili, že na Něj očekávají. Ale On nepřišel takovým způsobem, jakým mysleli, že přijde, podle jejich vyznání víry, a nedokázali Boží dar přijmout. On byl zabalen jinak. On byl zabalen jako dítě. Narodil se v jeslích. Pocházel z chudých lidí. Přišel ze skupiny fanatiků. A tak, jakby něco takového mohli přijmout? Není tedy divu, že pro Něj v hostinci nebylo místo.

V církvích už pro Něj není místo. Oni Ho vyhnali. Oni tomu nevěří. Oni řeknou: „S takovou věcí pryč!

To je fanatismus! S tím my nic společného mít nechceme! To je proti naukám našich otců, naukám této církve, naukám našich... vyznáním víry našich předků." A proto je Kristus dnes zavržený stejně, jako byl tehdy v minulosti.

V našich dobrých církvích dnes večer není místo, v našich velkých kostelech, v našich znamenitých církvích. Pro shromáždění Ducha svatého není dnes v našich náboženských kruzích místo. Oni to nechtějí. To je v očích těch vyšších tříd v zemi ponižuje.

To je ponižuje při pomýšlení, že by se pokorili, aby přišli k oltáři a zaplakali a zůstali by tam, dokud nebudou naplněni mocí z výsosti, aby odtamtud povstali v novotě života; aby nechali ženám narůst vlasy a chovali se, jak se na ženy sluší; aby muži zahodili své cigarety a přestali pít a začali se svými rodinami jednat správně. To je pro ně příliš moc. A tak se raději drží vyznání víry své církve, místo aby přijali Boží dar, Boží vánoční dar.

39 Oni budou mít raději nějaké vyznání víry než ten dar, raději budou mít ten papír než ten dar. Oni chtějí ten papír, jistě, něco, co je celé s pozlátkem a spoustou povyku, který kolem toho dokážou udělat. Ale ten opravdový dar, který se nachází uvnitř toho, to nechtějí.

Vidíte, On byl tehdy zabalený do špinavého hadru, do plenek. A dnes je zabalený do té stejné věci, kterou nazývají „holy roller“, fanatismus, banda kacířů. Je to zabaleno do plenek z hadrů, a svět to nechce. Ó, jsem tak rád, že můžu ten hadr sundat a podívat se, co leží pod ním — věčný život, Bůh učiněný tělem a přebýval mezi námi!

40 Oni Ho nechtěli. Bylo to v jejich náboženských kruzích na překážku. Přijmout to dnes - to jim překáží. Ó, kdyby někdo v církvi povstal a začal křičet nebo oslavovat Pána nebo by někdo řekl „amen“, jako tato skupina kazatelů tady nebo něco takového nebo *někdo* z publika, uvaděč by je rychle vyvedl za dveře. A kdyby tvé jméno bylo zapsáno v knize, bylo by rychle odstraněno. Vidíte, Bůh nemá šanci.

41 Kdyby *nově* zvolený prezident Kennedy navštívil tady to město, pak by vlály vlajky a mávátky a byly by rozvinuty koberce a bylo by to takové uvítání, jaké jste *ještě* nikdy neviděli — což je v pořádku, pokud to chtějí dělat. On je zvolený prezident Spojených států. Kdyby přišel, oni by to všechno udělali, a přivítali by ho, jak nejlépe by to dokázali a pomysleli by si, že se ponížil, když přijel do takového malého města jako je Jeffersonville v Indianě, zatímco New York a ta velká města ho ze všech stran zvou, aby s ním mohli alespoň na chvíli hovořit.

Kdyby přijel do Jeffersonville, do chudého města jako je to naše, jak by se mohli obléknout do nějakého šmejdu? Oni by udělali všechno a vyzdobili by ulice a všechno možné, aby se cítil vítán. To je v pořádku. Pokud jsi politik, pak je to v pořádku.

42 Ale Ježíš může přijít ve formě vzkříšení své moci, může přijít v Duchu svatém a může ukázat znamení a zázraky, a každé noviny to budou kritizovat. Lidé tomu budou říkat „holy rollers“. Řeknou: „Ti lidi jsou blázní.“ Není se tedy co divit, že máme atomovou bombu, na které je napsáno naše jméno! Když je pohrdnuto milostí, nezůstává už nic kromě soudu! Ó, oni to nepřijmou. Nepřijali to tehdy; nepřijmou to teď.

Proč to neudělali? Chci se jednoduše zeptat, proč nepřijali Boží vánoční dar? Proč to neudělali? Pokud se jedná jen o dar, na který by se mohli podívat, a on by byl vhodný pro jejich společnost, to by bylo v pořádku.

43 Kdyby se toto náboženství Ducha svatého dnes hodilo do lidské společnosti, oni by ho přijali. Ale proč to tedy nepřijmou? Protože přemýšlí víc o své společnosti než o Kristu. To je pravda.

Řeknete: „Vyjadřuješ se o Něm velice tvrdě.“

Já se Ho zastávám. On je můj Pán. Já jsem Jeho služebník. Mám právo křičet proti tomu, co je špatné. To je pravda. A křesťané tomu věří a vědí to a přijímají to, a vědí, že to je pravda.

44 Jaká je příčina, že tento zabalený balíček nepřijali? Oni věděli, co bylo uvnitř, a nechtěli to.

To je... Proto církve a lidé v současnosti a vlády a země nepřijmou Boží vánoční dar, protože vědí, co v něm je. Oni to nechtějí. To způsobí, že ženy začnou jednat jinak. To způsobí, že muži budou jednat jinak. Budete na sebe muset vzít jméno nějakého fanatika. Budete se muset ubírat cestou s těmi několika pohrdanými Páně. Budeš si muset vyčistit svůj život. Budeš muset zanechat svou podlost. Budeš muset přestat jednat špatně, přestat podvádět, krást, lhát, cizoložit. Budeš s těmi věcmi muset skončit!

A lidé to nechtějí, i když možná vědí, že je to správné. Ale oni to nechtějí. To jim přináší příliš mnoho pravdy. To odhaluje jejich hříchy. A tak proto to nechtějí, nechtějí s tím mít nic společného: „Držte se od toho stranou!“

45 A takhle to vypadalo v tamté době. Oni věděli, co v tom bylo zabaleno, a tak řekli: „Pryč s tím!“ Oni to nechtějí. Dnes je to stejné, oni to nikdy nechtěli. A proto dnes nechtějí Ducha svatého, protože vědí, co je v tom zabaleno.

Oni můžou sledovat, jak nějaká osoba přijme Ducha svatého. Postaví se tam a vidí, že ta žena — která možná byla na úplném dně, takže se za ní sotva psi ohlédli — a vidí, že ta žena povstává od oltáře jako nová osoba, a vidí, jak ta žena očišťuje svůj život a vychází a chová se jako dáma. Vidí toho, kdo chodí na partičku bridže, vykouří čtyři nebo pět krabiček cigaret za den, vasedává v putykách, takový hospodský povaleč. A oni vědí, že kdyby přijali tento Boží dar, který je zabalený v balíčku zvaném Ježíš Kristus, naruší to veškerou jejich světskou zábavu, protože On to nesnese. To s nimi něco udělá. To lidi mění. A lidé být změněni nechtějí. Oni raději... „Dej mi pokoj!“

46 To mi připomíná toho démonem posedlého muže, který... Ježíš přišel do Gadary a tam byl muž, ve kterém bylo dva tisíce ďáblů. A oni řekli: „Co je Ti do nás? Proč jsi sem přišel? Opusť náš kraj. My Tě tu nechceme!“ Chtěli, aby jim dal pokoj. Lidé se doma lépe cítili s ďábly než s Ježíšem. A tak řekli: „Odejdi z našeho kraje. My Tě tu nechceme!“

Ten ubohý starý Legion, on byl ten jediný, který chtěl pomoci. On přichází vždy k těm, kteří Ho chtějí. On přichází k těm, kteří Ho potřebují. A tak on byl tím jediným, kterému bylo pomoheno. Často jsem přemýšlel, že když přijdu do nebe, že se budu chtít dozvědět, jakou váhu mělo jeho svědectví vydané těm chovatelům vepřů tam v Gadaře. Pokud je to mělo stát stádo vepřů, pak žádné probuzení nechtěli.

47 Pokud to bude lidi něco stát, tak s tím nechtějí mít nic společného. Tak to je dnes. Pokud tě to bude stát tvoje večírky s podvodnými hrami, velký čas, tvé doutníky, oplzlé žerty, celou tu špinu a věci světa... Důvod, proč to nechtějí, je ten, že to bude něco stát — vaše velké společenské jméno, na němž je hodně lesku.

Ale to vám dá jméno zapsané v Beránkově knize života, které nevybledne. A tak si zvol. Jsi svobodný morální jednatel. Ó, přijmi Boží vánoční dar, to je moje modlitba za tebe.

48 Ano, oni to nechtějí, protože to s nimi něco udělá. Nebo, chtěla Ho vláda? Vláda Ho nechtěla. Herodes Ho nechtěl. Ne. Proč? Protože On se chystal změnit jeho program. A vláda Ho dnes nechce. My jsme prý křesťanský národ.

Vždyť Ho OSN nechce. Oni přijmou každý jiný nápad na světě kromě Jeho, ale nikdy se nepomodlí. Během těch zasedání se nekoná žádná modlitba. Oni tam prostě přicházejí a „člověk člověku vlkem“, jak říká to staré pouliční rčení. Oni Krista nechtějí. On by musel jejich programy změnit. A proto Ho nechtějí. Nechtěli Ho tehdy; nechtějí Ho teď.

49 Církve Ho nechtěly, protože nesouhlasil s jejich vyznáními víry. On jim řekl, že jsou... řekl: „Vy pokolení zmijí, vy obílené stěny.“ On je nazval vším, na co jen bylo možné pomyslet. Starému Herodovi pověděl, řekl: „Jděte a povězte té lišce...“ A co je špinavější než liška? Co je víc páchnoucí a mizernější než špinavá stará liška? Ježíš řekl: „Takový on je.“ A tak On nazýval černé „černým“ a bílé „bílým“. On nazýval špatné „špatným“ a správné „správným“. A tak oni to nechtěli.

Dnešní církve nechtějí pastora naplněného Duchem svatým, který by vás unavoval a řekl vám, co je správné a co špatné. Oni to nechtějí. Oni by ho rychle vyhodili. Sejde se výbor diakonů a propustí ho; seženou si jiného, který bude hovořit o jejich vyznáních víry.

Bratře, neznám jiné vyznání než Krista, jiný zákon než lásku, a jinou knihu než Bibli. To je to, co potřebujeme. To je to, co církve potřebují.

50 Ale lidé to nechtějí. A tak mají církve tak zabalenou do těchto denominací, že můžou vzít výbor důvěrníků nebo výbor diakonů a manipulovat dobrým pastorem, jak je jim libo. Ale nemohou manipulovat Bohem. To je jedna jistá věc. Bůh zůstane Bohem. Oni Ho nepřivítají. Oni přivítají své přátele a své politiky a tak dále, ale Krista nepřivítají.

Oni budou mít raději pokaždé Santa Klause. Převzal to svět. Zvítězil Santa Klaus. No, víte, malé děti už ani nevědí, co Vánoce znamenají.

51 Nevědí, co znamenají Velikonoce. Vědí, co je velikonoční zajíček, nějaký králík nebo malé žlutě vybarvené kuře nebo něco takového. Co má vzkříšení společného s kuřetem, s tím nejšpinavějším ptákem, jaký *vůbec* existuje? Co je špinavější než kuře? A oni to tam postaví, a to zaujme místo Krista. Co je větším mýtem než Santa Klaus? Taková věc nikdy neexistovala! Oni dětem lžou; budete za to v soudný den zodpovědní. Ano.

Není tedy divu, že lidé nevědí, co mají dělat! Oni tu opravdovou věc prostě nechtějí. Vezmou každý padělek, ale tu skutečnou věc nechtějí. Oni ty Boží dary nechtějí. Ó! Opravdu. Nechtějí Ježíše, ta věc je

jistá.

52 Mám tady poznamenáno, že jeden z důvodů, proč Ho nechtěli, byl ten, že když přišel do jejich chrámu a našel v tom chrámu jejich špínu, zpřevracel ty stoly a vyhnal ty směnárníky. On ho očistil.

A kdyby oni někdy dovolili Duchu svatému se dostat do jedné z těchto velkých církví tady v okolí, On by ji očistil. A tak oni na to nemohou přistoupit, vidíte. To by způsobilo, že by přestali hrát hazardní hry, to by způsobilo, že by přestali s těmi rokenrolovými večírky a umístováním svých fotografií do novin jako beatnici [Poznámka 1: Čti „bítník“. Příslušník generace neuznávající kulturní a etické hodnoty a revoltující proti nim nekonvenčním provokujícím chováním.], jak to udělal jeden metodistický kazatel tady v Howardově Parku, v Clarksville.

Mám tady bratra, který tu sedí. On má přesně takový účes! Každý Boží služebník, který si dává svou fotografii do novin a má v církvi beatnickou párty - kdyby se o tom dozvěděl John Wesley, obrátil by se v hrobě! Proč? Oni odmítli toho Krista, kterého znal John Wesley, je to tak, a přijali beatníka. Mají beatnické náboženství. Oni mají děti beatníky, tátu beatníka, mámu beatničku, prezidenta beatníka a prostě dál a dál. Tak to prostě pokračuje dál. Ó, jaká je to hanba!

Proč? Oni odmítají to opravdové.

53 Bůh řekl, že je vydá silnému působení bludu, aby uvěřili lži a byli skrze to odsouzeni. Bůh řekl, že to udělá. Když odmítáte pravdu, musíte přijmout blud. Žádná jiná cesta není. Odmítnete-li jít vpravo, musíte jít vlevo; jdete nějakou jinou cestou než tou správnou. A tak nemůžete jít současně správně a špatně.

Když odmítli Ducha svatého, odmítli Krista, odmítli Boží program, odmítli posla, odmítli všechno. A proto byli zanecháni ve svých hříších. Pak nezůstává nic jiného než soud.

Bratře Bene, to je pravda. Je to přesně tak. Oni odmítli Krista. Odmítli Jeho program. Odmítli Jeho Ducha. On se snažil padesát let, když Duch svatý padal na Ameriku. Oni to padesát let odmítali. A dnes je to černější a temnější než kdykoliv předtím.

54 A i ti, na které on padl na počátku, jejich děti to zorganizovaly a *založily* denominace a smíchaly to s organizacemi tak, že odmítají právě toho Boha, kterého jejich otcové přijali. Oni tvrdí, že jsou Letniční. Ó.

Ne, z prasete se nestane kůň, když žije ve stáji. V žádném případě. Stejně tak se nestane člověk křesťanem, když patří k Letniční církvi, k Baptistické, Presbyteriánské, kterékoliv jiné. On je stále hříšník, pokud se neobrátil. A když se obrátí, je zrozený znovu z Ducha Božího a proměněný; a přijal Krista a Duch svatý vstoupil do jeho nitra a učinil ho novou bytostí, novým stvořením.

55 Oni to tehdy odmítli; odmítají to i teď. On by zpřevracel jejich stoly s penězi. Zpřevracel by jejich výbor důvěrníků, jejich výbor pastorů. Oni mívali ty výbory v pořádku. Ó, jaký by to byl rozdíl, kdyby do těch církví přišel dnes!

Ale On tam nemá přístup. Jednou večer jsme Ho viděli, v tomto věku církve, jak je vyhnáný svou vlastní církví; stojí u dveří, klepe, snaží se znovu dostat zpět dovnitř — milostivý Otec, potom co Ho Jeho vlastní lidé vyhodili, se znovu pokouší vrátit zpět do své církve. On řekl: „Já jsem ten, který se prochází uprostřed těch sedmi zlatých svícnů.“

A v tom posledním věku církve, tady Ho nacházíme vně. Oni Ho vyhodili ven. Kde? V tomto Laodicejském věku — znovu *tam* stojí, snaží se znovu vrátit, u svých vlastních dveří, ke své vlastní církvi. Jak dojemné. Je to jeden z nejdojemnějších obrazů, který Bible popisuje, je to ta druhá kapitola Zjevení (spíše třetí), to, že Kristus je vypuzen...

56 Existuje ještě jedna dojemná věc. Myslím, že jedny z těch nejdojemnějších slov, které Ježíš kdy vyslovil, byly, když řekl: „Otče, posvěcuji sám sebe, aby oni mohli být posvěceni.“ Jinými slovy, On měl právo. On byl člověkem. On měl právo na domov. Měl právo na rodinu.

On byl mužem, stejným mužem jako ty nebo já, stejnou lidskou bytostí ve svém mužství jako jsme my. Měl na to právo. Ale On zaučoval dvanáct mužů, kteří měli zanést Evangelium do celého světa. A tak On se sám kvůli nim posvětil. „Posvěcuji sám sebe za ně.“ Dar Boží, On uchovával sám sebe v posvěceném stavu!

Ó, dary Boží, vy lidé, kteří tvrdíte, že jste přijali Jeho Ducha, uchovávejte se v posvěcení. Držte se zdaleka od věcí světa. Buďte posvěcení. Ó!

57 Kdo věděl, co bylo v tomto dárkovém balíčku? Byl vůbec někdo, kdo zjistil, co v něm bylo? Jsem tak rád, že ano. Kdo to věděl? To byla skrytá věc, zavržený kámen. Ale byl někdo, kdo zjistil, co tam uvnitř bylo. Jsem tak rád.

Rád věci zkoumám. A vy? Rád vyhrabávám ty valouny a leštím je, abych viděl, co v nich je a dávám je před Geigerův měřič. [Poznámka 2: Měřič záření.]

58 On byl před Geigerův měřič položen také — na Golgotě. On byl stoprocentním. Jistě, že ano. Největší valoun zlata, který kdykoliv našli, nejdražší diamant, který byl... Bible říká, že nebeské království se podobá muži, který kupuje diamanty. A když našel tento velký, prodal všechny ty ostatní, jen aby ho získal, aby si ho koupil. On je ten diamant s nejvíce karáty, který kdy byl vytažen z prachu země; největší valoun zlata, který byl kdykoliv zvednut ze země. On je drahokam, nebeský drahokam, velký diamant.

59 Když v Jižní Africe najdou velký diamant... Byl jsem v diamantových dolech v Kimberley. A oni berou ty diamanty, a když je dostanou z toho prachu, neopracované, pak je štípou. A štípou a ořezávají je proto, aby odrážely světlo, aby z toho dostali světlo (ty jeho karáty), aby se ukázalo, kolik karátů se v tom diamantu nachází. Pokud nemá dost ohně a třpytu, pak ten diamant za moc nestojí. Ale když to je... je to sklo. Ale když je to pravý diamant, diamant s pravými karáty, bude odrážet a ukáže různé barvy.

60 A to byl On. On byl diamantem. „On byl raněn za naše přestoupení, potřen za naše nepravosti. Byla na Něj vložena kázeň našeho pokoje a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“ Ó, ty paprsky Boží lásky a světla od Něho odráží uzdravující moc, lásku, vzkříšení.

Bůh Ho ranil, potřel, ořezal Ho, osekával Ho římským mečem a římským bičem, dokud Jeho bok nebyl rozedrán a krev... mu tekla ze zad a na hlavě a stékala mu po bradě až k nohám. Ale co On dělal? On odrážel lásku. On objal kříž. Místo měkkého péřového polštáře, sláma v jeslích; místo růžového župánku, který by si oblékl, plenky z hadrů.

61 Ó, bratře, dokážeš vidět, co jsou hlubiny lásky?

Hovořil jsem jednou večer u mě doma s jedněmi lidmi. Nikdo by nedokázal ani okrajově vystihnout hloubku Boží lásky. Té: „Ó, láska Boží, jak bohatá, jak čistá!“ Ta poslední sloka, nebo myslím, že to je ta první, byla nalezena na stěně psychiatrického ústavu.

I kdybychom oceán naplnili inkoustem,
a celá obloha byla pergamenem,
každé stéblo na zemi perem
a každý člověk z povolání písařem;
popsat Boží lásku by znamenalo
vysušit oceán do sucha.
A ani svitek by to celé neobsáhl,
i kdyby byl rozprostřen od jednoho konce oblohy
po druhý.

62 Pomyslete na ta stébla, která byla na zemi, že by to byla pera, a miliardy lidí písaři z povolání, aby mohli vyjádřit těch pět malých písmen l-á-s-k-a (měl jsem na mysli čtyři, love), láska Boží by vysušila oceán, přičemž čtyři pětiny země je voda. Když jsem tam stál na hoře Palomar a podíval se přes ten dalekohled, mohl jsem vidět do vzdálenosti sto dvaceti milionů světelných let — ani tak by svitek neobsáhl všechno, i kdyby byl roztažen od jednoho konce oblohy po druhý.

63 Boží láska!

Jak se Bůh sám odhalil a přišel jako vánoční balíček a byl položen na slámu. Ta první věc, kterou měl, a která Ho tlačila do Jeho malinké hlavičky, to byla sláma a špinavý kus té hadrové pleny, kterou byl ovinut. A ta poslední věc, kterou měl, byla trnová koruna a špinavý hadr, kterým mu zavázali oči; a bili Ho po hlavě a říkali: „Jestli jsi prorok, pověz nám, kdo Tě udeřil“; a pak Ho přibili na kříž. Byla to láska, která rozprostírala své *ruce*.

Když se Jeho vlastní děti dožadovaly Jeho krve, On zvolal: „Otče, odpusť jim. Oni ani nevědí, co dělají.“ To je láska.

Církev to nechce. Oni chtějí vyznání víry. My potřebujeme lásku. Církev kvůli vyznáním víry umírá. Ona může žít jenom díky lásce, protože láska je věčný život. Láska přemáhá všechny věci. Láska je tou nejmocnější silou, která existuje. Ne, oni Ho nechtěli, protože věděli, co ten dar obsahuje.

64 Ale některým z nich to bylo zjeveno, čím ten dar byl, co v něm bylo. Někteří z nich se do toho podívali. Myslím si, že první, kteří se do toho vánočního balíčku podívali - víte, kdo to byl? Myslím si, že to byli andělé. Andělé to věděli. Bylo jim to zjeveno. Oni to věděli, protože přišli na svah toho kopce.

Možná drobná Marie, která tam seděla, unavená, zaprášená, a kolem šel chudý starý pastýř, který páchl jako ovce, a když viděl tu mladou matku, jak tam toho večera seděla, něco to *pro něj* znamenalo. Stejně jako lidé dnes mohou vidět, že se něco chystá; strašný čas, lidé nevědí, kam se obrátit. Možná šel kolem nějaký starý pastýř a viděl tu mladou matku. Něco ho zasáhlo. Řekl: „Mám tady v láhvi trochu

studené vody. Nechtěla by ses napít?" A ta malá rodinka mu poděkovala, ta mladá nastávající maminka se napila vody.

65 Možná to byl jeden z těch pastýřů, kteří tam té noci leželi na té stráni, když tam dole ve stáji, kde plakalo to malé dítě... Ó, a na světě pro Něj nebylo místo. Nikdo Ho nechtěl. Ale v té samé době, pastýři tam na stráni — andělé sestoupili a začali zpívat první koledu: „Dnes se vám v Davidově městě narodil Kristus, Spasitel.“ Bylo to zjeveno.

To je jediný způsob, jak se kdokoliv v tomto světě kdy dozví, co je v tom balíčku. Musí ti to být zjeveno. Jinak to odmítneš a řekneš, že je to fanatismus. Ale když dostaneš to zjevení, budeš to hledat, otevřeš to. A Bůh vejde a bude s tebou večer a ty s Ním; když jsi hotov otevřít dveře a pustit Ho dovnitř — ten malý balíček klepe na tvé srdce, ten největší vánoční dar, který byl kdy darován. Ten první a ten největší — ten malý balíček klepe na lidské srdce. „Vejdu k němu a budu s ním večer.“

Nikdy se to nedozvíš, dokud ti to nebude zjeveno. Když ti to je zjeveno, půjdeš a budeš to hledat.

66 Když uvidíš, že to je život a ten jediný způsob, jak budeš moci žít; když uvidíš, že tvoje církve je suchá a mrtvá; když uvidíš, že tvé podání si ruky s pastorem nebo pokropení ze slánky s tím nemá nic společného, pak půjdeš a budeš pátrat.

Až budeš ležet v posteli, umírat, a lékař řekne: „Není ti už jak pomoci, za několik minut zemřeš,“ pak se budeš chtít do toho balíčku podívat. Podívej se do něj dnes večer, protože potom od tebe bude odvrácen. Bible říká: „Jestliže mne zavrhnete ve dnech svého zdraví (tak jak jste na tom teď), až přijde neštěstí, jen se vám vysměju.“ A tak ten balíček prozkoumejte dnes večer.

67 O čem všechno tohle je? Světla, posvátná světla sestupují z nebe, jsou tomu pořizovány fotografie; velká znamení, rozpoznání, moci, mluvení v jazycích, výklady, předpovídání věcí, které přicházejí, moc Evangelia, uzdravování nemocných, podrobování si rakoviny a uzdravování jí, otevření slepých očí, a všechny tohoto druhu věci, o čem to všechno je?

„No, to je jen nějaká banda svatoušek!“ Bud' opatrný, to je ta hadrová plenka. Možná ano.

Tak to udělal Balám. Jak on si byl jist, že Bůh neuvrhne kletbu na takový lid, jako byl Izrael? Ale on v tom pochybil a neviděl to. On se díval na tu hadrovou plenu, místo toho aby se podíval na tu udeřenou skálu a toho bronzového hada, který šel před nimi, aby vykonal smíření.

68 Tak je to dnes! Místo toho, aby viděli moc Ducha svatého, která koná Jeho znamení Mesiáše a zázraky mezi lidmi, tak jak zaslíbil, že bude v těch posledních dnech dělat... V souladu s tím, jak řekl: „Jako bylo za dnů Lota, tak bude při příchodu Syna člověka.“ Když On začíná dělat tato znamení a zázraky mezi lidmi a ukazovat sám sebe, že žije (Co to je?) mezi chudými a pokornými, chudými lidmi, oni odcházejí a nazývají to fanatismem, zahazují to. Raději si to prověř, dříve než se to od tebe příliš vzdálí. Ano.

69 Tito páchnoucí pastýři, které by lidé sotva chtěli mít ve své blízkosti. Oni leželi tam venku a spali s těmi ovce, a spali na tom samém slamníku a... nebo spíš na té stejné zemi a zvykli si na ně, takže byli cítit stejně jako ty ovce.

Každý ví, že když pastýř hlídá ovce, lehá si přímo ve dveřích s těmi ovce, lehá si přímo mezi ně. Ježíš řekl: „Já jsem dveřmi do ovčince.“ Často jsem se divil, jak to mohlo být, až jsem byl ve Svaté zemi... nebo spíše v Orientu, a zjistil jsem, že pastýř přivede ty ovce dovnitř a pak si lehne do dveří. Ovce nemohou vyjít ven, aniž by ho nepřekročily. Vlk se nedokáže dostat dovnitř, aniž by ho nepřekročil. On je dveřmi.

70 Jsem rád, že se Ježíš položil ve dveřích našeho srdce. My nemůžeme vyjít ven nebo udělat něco, aniž by On o tom nevěděl; ani nic nemůže vejít dovnitř, aniž by o tom nevěděl. A tak On způsobí, že všechny věci těm, kteří Ho milují, dopomohou k dobrému. A to by mělo způsobit, že budeme volat a jásat a oslavovat Boha a říkat: „Díky Bohu za Spasitele, za Pastýře, který se položí ve dveřích našeho srdce a varuje nás, když cokoliv přichází, abychom na to byli připraveni.“ Ano.

71 A daleko na druhé straně země byli pokorní mudrci. Byli nazýváni „mágy“, hvězdáři. Když jsem byl nedávno na východě, oni tam stále sedávají stejným způsobem. Jsou to velmi chudí lidé. Chodí ve třech. Sedí přímo na ulici. Bill a já... Tam v Indii, tam daleko, odtamtud přišli, z Indie.

No, oni řekli: „Viděli jsme na východě Jeho hvězdu.“ Oni byli na východě, když spatřili tu hvězdu. Jeruzalém je na západě, a tak Palestina byla na západě od Indie. A tak oni viděli Jeho hvězdu, zatímco byli na východě, a přišli, aby se mu poklonili.

72 No, tito mágové, oni nikdy nesedají rovnou na zem. Jen si dřepnou a přes den tam sedí. A v noci vystupují na vysokou věž. Jdou tam nahoru a zůstávají na té věži. Zapalují ohně a hovoří o různých zemích, o pádu království, o zániku říší. Oni uctívají jednoho pravého Boha. To je pravda. Oni jsou věřící.

To jsou mohamedáni. Oni ve skutečnosti pocházejí od Medo-Peršanů, z dávných Danielových dob. A oni jsou...

A Petr řekl ve Skutcích 10:35, že sleduje, že Bůh nebere ohled na osobu nebo národ, ale ve všech národech ti, kteří se Ho bojí, každý člověk, který se bojí Boha... Podívejte se tam na ty mágy, oni uviděli, že ta hvězda je Boží dar a rozpoznali to dřív, než kněží v chrámě v Jeruzalémě, mezi těmi nábožnými lidmi. Ano, přátelé. Amen.

73 Ti mágové, mohu je vidět, jak jednou v noci sedí kolem toho posvátného ohně (Máme ještě chvilku čas? Ano.), sedí kolem toho posvátného ohně a hovoří. A pak šli tam nahoru. Ó, oni zkoumali ta nebeská tělesa. Oni byli se všemi dobře obeznámeni. Každý pohyb, oni o tom věděli. A tak jednou v noci, když tam seděli, možná zpívali nějaké chvalozpěvy, a potom se věnovali této velké věci a zkoumali ji. Znali každou hvězdu, její pozici — znali ji podle jména, protože oni ta nebeská tělesa studovali.

Není tedy divu, že nějaký příchozí mezi těmi nebeskými tělesy je zneklidnil. „Dobře,“ divili se, „co je to tady za novou hvězdu?“

74 Ó! Tady se stalo něco nového. Je to nadpřirozené!“ K čemu to volalo? Zpět k Písmu!

75 No, oni znali Písma, protože Daniel byl jejich představený. Vy to víte. Druhá kapitola Daniele nám říká, že on byl ustanoven jako jejich představený, a tak on je vyučoval. A tak není pochyb, že jednou v noci, když tam seděli a četli v Písmech o... a Daniel řekl, že... On spatřil všechna tato království, až se nakonec stala tím, čím byla — každé, Medo-Peršané a dál, až to přišlo k Římu. A pak nakonec uviděl kámen odtržený z hory bez *pomoci lidských* rukou. A oni řekli: „To musí být asi tato doba.“

Potom si vzpomněli na výčet všech věcí v dávné minulosti... před tím časem, dávno v minulosti, ve dnech putování Izraele, když tam přišli a slyšeli, jak Balám řekl... Když spatřil Izrael, řekl: „Povstane hvězda z Jákoba.“ Amen. To muselo být asi v té době, když přemýšleli o těchto věcech, a tehdy se objevil ten nový návštěvník.

76 Obvykle, když soustředíte vaši mysl na Krista, On k vám přichází. Obvykle v tom čase, když o Něm přemýšlíte, On se zjevuje. Víte, když přemýšlíte o tom, jak něco napravit a jak udělat něco správně, to je, když On k vám přichází, aby vám pomohl.

A to muselo být přibližně v tom čase a oni museli být zahleděni nahoru a uviděli tohoto nového návštěvníka. A to je začalo vést směrem na západ. Rychle vyrazili směrem na západ; byli vedeni přes řeku Tigris, přes poušť, přes hory, přes bažiny, ó, dál a dál! Oni věděli, že se něco děje. Děla se nadpřirozená věc.

77 A kam přišli? Oni řekli: „Určitě, jestli tohle je Danielovo proroctví, to velké město Jeruzalém, to hlavní město těch nábožných lidí toho národa, oni všichni budou připraveni, aby přijali svého krále. Oni budou všichni vědět, o čem to všechno je, když tam přijdeme. My tomu sami nerozumíme, protože my jsme jenom mágové — chudí, pokorní lidé. Ale my jsme na něco očekávali a vidíme, jak mezi námi něco povstává, co je tak trochu nadpřirozené.“ Ó! Oni byli připraveni! Haleluja! Oni vyšli, pokorní muži, aby našli Božího posla, hvězdu. Oni šli a následovali Boží hvězdu, posla, až přišli k tomu dokonalému světlu. Ó!

Zjevení 1:20 říká, že hvězdy těchto církví... Co bychom dnes měli dělat, je najít to světlo hvězdy, amen, které odráží Jeho slávu, které odráží Jeho moc, které odráží Jeho Božství, a následovat to, dokud nenajdeme to dokonalé světlo. „Pokračujte na západ, stále kupředu; veď nás k tomu dokonalému světlu.“ Ó, jen jděte dál, bez ohledu na cenu, přes hory, přes pralesy, přes cokoliv.

78 A nakonec přijeli do Jeruzaléma. A jakmile se dostali do této velké denominační církve, hvězda je opustila. Zvláštní! Oni si mysleli: „Tady to musí být.“ A tak chodili městem sem a tam, zpívali, volali v každé aleji, v ulicích: „Kde je ten narozený Král Židů? Viděli jsme na východě Jeho hvězdu a přišli jsme se Mu poklonit. Kde je?“

Zvláštní, nedostali odpověď, přímo v jejich vlastních kruzích. Ó, mohl bych teď skoro mluvit v jazycích! Oni neměli odpověď! Neměli tehdy odpověď; nemají ji ani teď. Oni nevědí. Ti moudří muži nenašli Ježíše v kruhu jejich náboženství. Našli Ho mimo toho kruhu jejich náboženství.

A ti moudří muži dnes, moudří v srdci, to v těchto velikých denominacích nenacházejí. Oni o tom nemají ani tušení. Oni na to nemají odpověď.

„Co je to celé Božské uzdravování, které probíhá?“ říkají. „Co to jsou ty všechny jazyky a výklady a proroctví a znamení Mesiáše?“

„Ó, to je nesmysl. Na tom nic není. Ne... Na tom nic není.“ Vidíte, oni nemají odpověď. Neměli ji tehdy; nemají ji ani teď.

79 Ale to způsobilo jednu věc. To způsobilo, že začali hledat. Myslím, že náš bratr DuPlesis s tím právě teď tak trochu začal.

Ony se vrátily, ty spící panny, vrátily se, aby si koupily trochu oleje. Ale právě tehdy On přišel, když ho hledaly. A tak, jak jsme teď blízko? Když vidíme tyto velké církve, jak se vracejí a říkají: „Dobrá, možná že jsme něco vynechali. Raději to najdeme.“ Ony ho nikdy nedostanou. Zapamatujte si to. Ony to nikdy, nikdy nedostanou. Jsou mrtvé. A oni jsou mrtví a mrtví a tím to hasne. Oni se nikdy k životu nevrátí. Zapamatujte si to, říkám to ve jménu Páně, a je to na pásku. Oni se nikdy, nikdy k životu nevrátí. Je po nich.

A proto se nezajímám o ty programy. Zajímám se o jednu věc, abych volal tak hlasitě, jak jen dokážu: „Ten kdo chce!“ Ne, abych křísil denominaci, ale přivedl zpět Ježíše Krista! Ano, přátelé. Nikdy v denominaci. Ta je proti Bohu — vždy byla a vždy bude. Ona svazuje Boha venku, ona odmítá všechno, co je zbožné. Ona nikdy neožije. A tak to o těchto Vánocích není jiné, než to bylo o těch prvních Vánocích. Je to to samé. Mágové chodí městem sem a tam: „Kde je? Kde On je?“ Ó!

80 Dovolte, abych se tady jen na okamžik zastavil. Mám film. Nemám ho tady s sebou. Má ho jeden lékař — doktorka Dilley, je to žena, lékařka, která byla uzdravena v mém shromáždění. A ona má teď ten pásek, který se jmenuje „Tři minuty do půlnoci.“ A když jsme se dostali... Ti Židé se teď vracejí do své země, právě teď do Palestiny, o čemž řekl Hospodin, že se to stane. Oni to udělají před Jeho druhým příchodem!

A jednou se jeden zdejší bratr chystal do Izraele a zeptal se: „Mohu tam jet?“ Oni ho odmítli. Izrael přijde jako národ, ne jako jednotlivec. Narodí se národ. On přijde jako národ.

81 Ale podívejte, ti chudí Židé, tam daleko v Iránu a na různých místech — četli jste to v časopise „Life“ — oni nechtěli nastoupit do těch letadel. Oni žádné v životě neviděli. Oni orali starými dřevěnými pluhy a tak dále. Řekli... Ale, vystoupil tam ten Rabín a řekl: „Počkejte na chvíli. Copak nám náš prorok neříkal, že až se budeme vracet do naší vlasti, poletíme na orlích křídlech?“ Ó!

A oni přišli a nastoupili do těch letadel společnosti TWA a vznesli se. Prorok nevěděl, že hnací silou budou motory. Ona prostě vypadala jako velcí orlové. A oni se vznesli vysoko do vzduchu jako orel, a tak prorok řekl: „Až se budete vracet...“

To bylo před dvěma a půl tisíci lety, ó Bože, před dvěma a půl tisíci lety, když byli zajati Římany, a rozptýleni do všech větrů světa. On řekl: „Já na ně nezapomenu. Přivedu je znovu zpět. Ale zaslepím jejich oči, tak aby pohané... Mohu si odtamtud vzít lid pro mé jméno, položím na ně své jméno. A když ten den skončí, já je znovu shromáždím. A když se vrátí do svých domovů, oni přijdou na věcech tohoto druhu.“

A Izaiáš viděl, jak se vznášejí a jak letí, a řekl: „Na křídlech orlů.“

82 Ten starý rabín se tam postavil a řekl: „Náš prorok řekl, že se v poslední době vrátíme domů na orlích křídlech.“ A tak vešli na palubu.

A když tam vystupovali, vynášeli ty staré, slepé a chromé na ramenou, vynášeli je ven, oni s nimi udělali rozhovor. Mám to přímo na pásku. Zeptali se *jich*: „Přijeli jste do své vlasti, abyste tady ve své vlasti zemřeli?“

Řekli: „Ne, přijeli jsme uvidět Mesiáše.“

Ó, bratře, co se to děje? A jejich církev na to nemá odpověď. Co se děje? Jsme v čase konce, bratře, kdy svítí večerní světla. Moc Ducha svatého je znovu zpět v církvi, stejná jako byla na začátku.

Prorok řekl: „V čase večera bude světlo.“ Církev neví, proč se tam shromažďují. Nemají na to odpověď. I když atomová puma pro ty *lidi* tam odpověď má. Určitě má. Ale my jsme v čase večera, v pozdějších hodinách, než si myslíme. Jistě.

83 Tito mágové chodili sem a tam ulicemi, a oni neměli odpověď. Co se stalo? Co se stalo? Nakonec se dozvídáme, že oni začali následovat toto. Když tam přišli, nemohli ve městě najít žádnou odpověď, v jejich náboženských sférách. Ne. Ani dnes ji nemůžou najít. Jeruzalém? Oni o tom nadpřirozeném znamení nic nevěděli. „O jakém nadpřirozeném znamení mluvíš?“

„Ó, my jsme viděli hvězdu, když jsme byli tam na východě. Šli jsme za ní.“

„A kde je? Nevidím ji. Ó, my o tom nic nevíme!“

To bylo přesné vyplnění Písma,

84 ale oni v jejich náboženských kruzích neměli odpověď. Oni ji nemají ani dnes. „Co to je, tohle mluvení v jazycích? Co je to za sebranku, která povstává, uzdravuje nemocné a dělá všechny tyhle zázraky a

věci; a křičí, pláčou a všechny tyhle různé věci? Zní to jako v Bibli tam v minulosti.”

„Ó, to jsou nesmysly! Na tom nic není!”

Oni o tom nadpřirozenu nic nevědí. Proč? Tady to přichází. Oni nebudou následovat tu hvězdu světla, světlo hvězdy, Boží kompas k tomu dokonalému světlu. Ó! „Vedeni na západ, stále kupředu, veď nás k tomu dokonalému světlu, ó, hvězdo Betlémská.” Viděli jsme tady na západě Jeho hvězdu. Jakou hvězdu? Hvězdu Jeho církve, Ducha svatého působícího v lidských bytostech. Viděli jsme Jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit. Amen. O to se jedná, moudří muži, moudré ženy, pokorní srdcem. Viděli jsme Jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.

85 Ó, oni o těch nadpřirozených věcech nic nevěděli. Oni nevěděli nic o světlech a těch věcech. Oni o tom neměli tušení. To je rozrušilo, jistě. Dnes je to to samé. Ale nic o tom nevěděli, ty náboženské kruhy o tom nevěděly. Ani dnes o tom nic nevědí.

Všimněte si (Tohle se mi líbí. Ó, to je skvělé.),

86 dokud byli v těch denominačních sférách, ta hvězda se jim neukázala. Ona pohasla u bran Jeruzaléma a zůstala tam. Bratře! Stála tam tak dlouho, dokud procházeli těmi denominačními oblastmi.

„Kde On je? Vaši pastoři by o tom určitě měli něco vědět. O čem to všechno je, vy rabíni a kněží? A vy metodisté, baptisté, presbyteriáni, katolíci, a vy staré církve tohoto druhu, určitě na to máte odpověď! Kde je?” Ó!

Vidíte, oni o tom nic neví. A ti, kteří tam byli, zůstávali v temnotách, dokud odtamtud nevyšli. A jakmile to město opustili, ta hvězda tam znovu stála. Sláva.

87 „Vyjděte z ní, můj lide,” říká Pán. „Vyjděte z Babylonu, ze zmatku! Vyjděte z vašich vyznání víry a z vašich samozvaných věcí. A já vás přijmu,” praví Pán. „Nedotýkejte se jejich nečistých věcí,” — jejich beatnických večírků v církvích a podvodů a všech ostatních poštilostí a tancovaček.

88 Nedávno mi telefonovala moje matka a řekla mi: „Bille, přijed' sem na chvíli.” Myslím, že tu dnes večer někde ve sboru sedí.

Přijel jsem tam. Zeptal jsem se: „Co se děje?” Zavolali mě tam. A tady na severu v Indianě pořádala nějaká velká Metodistická církev večírek s rokenrolem.

A oni měli rozhovor s tím pastorem. On řekl: „Metodistická církev příliš dlouho zapomínala na nádherné umění rokenrolu.” Jsou posedlí ďáblem, nemají o Bohu ani ponětí! Nevědí o Bohu víc, než Hotentot o egyptském rytíři. Oni prostě... nevědí víc než králík o sněžnicích. Když se ocitáte na místě, kde jediná věc, kterou znáte, je jen teologie, nějaké lidmi vytvořené vyznání víry!

89 Když dovnitř vchází moc Ducha svatého, vy přijmete Boží zaslíbení. Přijmete Boží dar Ducha svatého a pak uvidíte, kolik můžete mít ve sboru rokenrolu. Vráťte se k Evangelium, které kázal John Wesley, a uvidíte, kolik toho budete moci mít. Opustili ty vyšlapané stezky. Vraťte se k Johnu Smithovi od baptistů. Vraťte se k Martinu Lutherovi. Ale co to je? Oni dnes o tom nadpřirozenu nic neví. A to je pravda.

Metodistická církev o Božském uzdravení nic neví. Když tam stál John a kázal Božské uzdravování, někteří z té vznešené anglikánské církve přišli a posmívali se mu, pustili proti němu lišku a smečku loveckých psů. On ukázal prstem na jeho obličej a řekl: „Nad tvou hlavou slunce třikrát nezajde, a ty mě budeš volat, abych se za tebe přišel pomodlit.” On toho večera zemřel a volal, aby se za něj přišel John pomodlit.

90 Proč se k tomu Metodistická církev znovu nevrací? Proč? Protože je mrtvá! Je to tak!

Bojíte se nahlédnout do toho balíčku, protože by odhalil vaše hříchy. Vyzývám vás, metodisté, abyste se znovu zpět podívali do toho balíčku. Vyzývám vás, baptisté, abyste se znovu zpět podívali do toho balíčku. Vás, presbyteriány, a všechny ostatní, vás letničnické, katolíky a všechny, podívejte se zpět do Božího vánočního daru. Podívejte se zpět na ten dar! Zahodte tu krabici, a přijměte ten dar.

Vzdalete se od pozlátka Santa Klause. Vraťte se k Božímu daru. Vraťte se k Duchu svatému. Ó, já vím, že to zjeví mnoho věcí, ale to je to, co potřebujete — očistění, vydrhnutí. Já vím, že to je hrozně tvrdé, lidé, ale musíme to říct. To je Boží Slovo. Ano, přátelé. To vám prospěje. Je to tak.

Ó, ano,

91 oni věděli, že tam je něco v nepořádku, když dorazili do toho města a to světlo pohaslo. Jakmile se připojili k této denominaci, to světlo pohaslo. „Co se děje?”

Začali křičet: „Kde On je? Kde je? Určitě Ho tu najdu. To je přece stará denominace. Byla tady tak dlouho. Je to hlavní město denominací, to město Vatikán. Dobrá, určitě bych měl... měl bych Ho tady

najít.”

„Kde je? Kde je ten Kristus, který řekl, že byl tentýž včera, dnes i navěky? Kde je Ten, který řekl, že v čase večera bude světlo? Kde je Ten, který řekl: ‚Skutky, které dělám já, budete dělat vy.‘ Kde On je? Kde je?” A to světlo prostě zůstalo venku.

A když se z té věci dostali ven, vyšli z toho města ven, to světlo se tam znovu ukázalo.

V čase večera bude světlo,
stezku do slávy určitě najdete;
ve vodní cestě je dnešní světlo,
být pokřtěn ve vzácném jménu Ježíše.
Mladí i staří, číňte pokání se ze všech svých hříchů,
Duch svatý jistě vejde dovnitř;
večerní světla přišla,
je to skutečnost, že Bůh a Kristus jsou jedno.

92 Ano, bratře. Ano, přátelé. Číňte pokání ze všech svých hříchů; Duch svatý, Boží dar, určitě vejde dovnitř. On stojí u dveří a říká: „Dovolte mi vejít. Pokud mi dovolíte vejít, budu s vámi večeřet. Zjevím vám tyto věci. Ukážu vám to nadpřirozené. Uzdravím vaše nemoci. Postarám se vám o všechny tyto věci, jestli mě jen pustíte dovnitř” —

93 Boží dárkový balíček, zabalený dnes ve formě Ducha svatého.

On byl tehdy zabalený a nazvaný Syn Boží. Boží dárkový balíček byl jen znovu zabalen a poslán zpět. Amen. Tehdy byl zabalen v Synu Božím; dnes je zabalen v Božích synech, zvaných Církev. To je pravda, Boží dárkový balíček zabalený v lidech. A oni to dnes odmítají, tak jak to odmítli tehdy. Jestliže mistra domu nazvali Belzebubem, věštcem, protože mohl rozpoznat myšlenky, o co více to budou dělat vám? Oni nazvali Mistra domu... Ó. Pojďme si to ověřit.

Ano, ti mágové, oni to přijali. Oni byli chudí a pokorní, a oni uviděli toto zvláštní světlo.

94 A je tu další věc, na kterou bych chtěl rovnou poukázat. A když uviděli toto světlo, velmi se zaradovali! Bible říká: „Radovali se velikou nevýslovnou radostí.” Ó, představuji si, že trochu křičeli. Nepředstavujete si to tak? Já si to tak představuju. Když uviděli... Byli v té staré organizaci tak dlouho a pokoušeli se něco najít, ale nic tam nebylo. A když se ocitli za branou, uviděli tam znovu zářit to světlo Ducha svatého, ta hvězda slávy nad nimi je znovu upoutala; oni se pocítili tak šťastní, měli nesmírně velikou radost!

Ó, co dělá člověk, když má náramnou radost? Co děláte při míčové hře, když jste radostí bez sebe? Ó, vy křičíte: „Hurá! Hurá! Jóó ? jóó! Trefil se! Ha-ha! Ho-ho-ho!” Vidíte?

95 A když prožíváte tuto „nesmírně velkou radost,” křičíte: „Sláva! Haleluja! Sláva Pánu!” Je to tak, převeliká nesmírná radost!

„Tam je ta hvězda! Ved' nás. Ó, vezmi nás pryč z těch organizací a ved' nás k tomu dokonalému světlu. Ved' nás na západ, stále kupředu, ved' nás ke tvému dokonalému světlu.” Jen dál pokračuj. Ta hvězda vedla ke světlu. Nakonec se zastavila nad tím dítětem. Když oni [prázdné místo na pásku]... za několik minut. V pořádku. Dobře.

96 On se zjevil chudým rybářům. On byl zjeven — ten balíček, jeho obsah — byl zjeven těm chudým rybářům, těm neučeným, nevzdělaným. On se zjevil lidem, kteří se ani neuměli podepsat. Oni nemohli být v církvi diakony nebo něčím takovým. Nemohli tím být. Byli tak nevzdělaní. Ó, byli na tom hrozně. A tak On se zjevil těm nechtěným, těm, kteří byli vyvrheli. On se jim zjevil. Těm, kteří byli nemilovaní... On byl milý pro ty, kteří byli nemilovaní. Pro ty nemocné; kteří potřebovali uzdravení. Oni byli ochotni nahlédnout do toho balíčku a podívat se, o čem to je. On se jim zjevil, a také hladovým, nakrmil je bochníky chleba a rybami.

Ó, mohli bychom zůstat... Mám tady ještě na toto téma spoustu poznámek, ale musíme to přeskočit, rozumíte. On se zjevil všem těmto lidem, těm nemilovaným. Když je nikdo nechtěl, nazývali je fanatiky, On se jim zjevil. „Jsem tak rád, že mohu říct, že jsem jeden z nich!” Nemilovaní, nechtění, nemocní a nuzní, hladoví — On se jim zjevoval. Ano.

97 Uvažoval jsem ještě o další hladové osobě. Jednoho dne byl jeden muž, jehož srdce bylo hladové, jmenoval se Pavel (tehdy to byl Saul). Byl na cestě do Damašku. Byl toužící. Nevěděl, co má dělat. Chtěl pro Boha něco udělat. A obklopilo ho světlo: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?” On se zjevil Pavlovi toužícímu srdci. Ženě zlé pověsti, odsouzenému Barabášovi, On se jim zjevil. To je pravda. Tomu muži, který měl toužící srdce, té vykřičené ženě, těmto všem, kteří byli vyvrheli.

Přemýšlím o té vykřičené ženě. Jen na okamžik se o ní zmíním. Mějte se mnou, prosím, ještě chvíli

strpení.

98 Šimon farizeus v Bibli, ó, on chtěl tento dar také poznat. Ale on ho chtěl poznat pro svou sobeckou zálibu, pro své vlastní sobecké motivy, ten farizeus. A tak co udělal? Udělal velkou slavnost a myslel si, že se postará o nějakou legraci. Vypráví nám o tom biblický evangelijní příběh. Podívejte se na to, jen na chvílku, předtím než skončíme.

On si tam říkal, že pozve Ježíše, protože... Nemyslím si, že ten farizeus opravdu Ježíše miloval, protože oni neměli nic společného. On byl starým naškrobeným farizeem a Ježíše nenáviděl. A tak si myslel, že Ho tam pozve, aby si z Něj vystřelil, a uvidí, jestli je opravdu prorokem nebo ne.

99 A tak pro Něj poslali a pozvali Ho, aby přišel.

Ten posel přišel a přiběhl, zřejmě byl zaprášený a tak dále, přišel tam a postavil se vedle Ježíše — On možná uzdravoval nějaké lidi a pokračoval v tom. Byl unaven. Možná to byl Petr, který řekl: „Dnes se s Ním vidět nemůžeš.“

On řekl: „Ale, pane, můj pán je rabbi Šimon. On je tady v Judsku pastorem velké církve. No, a on pozval vašeho Mistra, aby ho navštívil. Ó, jaké by to pro Něj bylo velké jméno, vidíš! Měl bys Ho poznat.“

„Dobře,“ řekl, „vezmu tě tam nahoru a uvidíme, co On poví.“ A tak se protlačoval zástupem. Slunce se již chýlilo k západu, Ježíš byl unavený a vyčerpaný, a tady přichází ten obyčejný posel. A místo toho, aby...

V přítomnosti Krista! Ó, mnohokrát jsem se divil, co se s tím poslem dělo. Co s ním nebylo v pořádku? Stál tak blízko Ježíše a stále ještě měl poselství od farizea. „Můj pán chce, abys Ho přišel navštívit. Pořádá tady dole večírek. Chce, abys přišel a byl jeho ctěným hostem.“

100 Ó, přál bych si, abych to poselství mohl přinést já, abych se mohl nalézat tak blízko Něj. A vy? Já bych vůbec o tom, co říkal ten farizeus, nepřemýšlel. Já bych padl k Jeho nohám a řekl bych: „Ó, Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšníkem.“ Věřím, že bych to řekl. A vy? On stál tak blízko Ježíše, a přesto odmítl příležitost, aby poprosil o odpuštění svých hříchů, a přitom byl tak blízko Něj! Ne, on měl v hlavě tolik starostí. On byl služebník. Musel poprosit jménem toho farizea.

A Ježíš, ubohý Ježíš, i když byl vyčerpaný a unavený a věděl, že jím byl pohrdán a nenáviděn... Pokýval hlavou: „Přijdu.“ A když On řekne, že tam bude, tak tam bude. Nebojte se, On tam bude. Nic Ho nezastaví.

101 A tak, když tam přišli, toho dne zabili všechna tučná telata a přinesli všechno nové víno a všechno možné. Těm chudým lidem nebylo dovoleno, aby se k tomu místu, na kterém se nacházeli, ani přiblížili. Ó, když venku opékali to hovězí a jiné věci, jaká vůně — a ti chudí lidé, kteří tam venku postávali a jen... z úst jim tekly sliny. Oni dovnitř jít nemohli. Ne. To bylo jen pro ty celebrity. A tak oni tedy postávali venku...

A on měl všechny ty hrozny a jiné věci, všechno bylo právě v době rozkvětu, nebo dozrávání hroznů, a ta nádherná vůně hroznů, víte, když jsou sladké a tak dále. On měl nová vína a všechno možné.

102 Častokrát jsem se pozastavoval, jak se tam vůbec Ježíš dovnitř dostal, aniž si Ho všimli. Víte... No, když vás v Orientu někdo někdy pozve, abyste přišli do jeho domu... Víte, to jsou lidé známí svou pohostinností. No, lidé v těch dnech, když oni chodili pěšky, měli na nohou sandály. A při chůzi... Slyšíte o umývání nohou. To je to, co my tady děláme jako památku. *Tehdy* to bylo pravidlo.

Když vás někdo pozval, abyste přišli do jeho domu, mělo to vypadat asi takhle. Měli vás přivítat ve dveřích. A potom měli to, čemu říkali nejhorší práce všech lidí... někteří z nich byli kočími, někteří z nich vařili a někteří byli šéfkuchaři, víte a někteří byli komorníky. Ale nejhůř placeným mužem ze všech lidí z domácnosti byl poskok, který umýval nohy. On byl jen poskokem.

A pomyslete, můj Pán byl poskokem, který umýval nohy. A pak my si něco myslíme... Myslíme si, že jsme někým. Podívejte se na Něj, umýval uředníkům nohy — rybářům, špinavým rybářům, pastýřům a tak dále, umyl jim nohy.

103 A tady ten poskok umývající nohy... Když jste přišli ke dveřím, oni vám umyli nohy, protože se vám na nohy dostal prach a tak dále, když jste šli, víte, po těch prašných cestách, kde šli koně a dobytek, víte. A to způsobilo, že to na vás všechno páchlo. A potom to slunce, víte, měli jste ho celé na krku. A to palestinské slunce, ty jeho přímé paprsky, ono opravdu pálí.

A tak když přišli ke dveřím, nastavili nohy a oni jim nohy umyli. A potom vzali jejich sandály, vyčistili je a odložili stranou a dali jim na nohy pantofle, takové... jaké nosí dnes ženy do ložnice, takové prezůvky, víte — něco takového — dali jim to na nohy. A pak... umyli jejich nohy.

104 A pak měli na rameni ručník.

A co udělal potom? Utřel mu z tváře prach, vzal trochu oleje, nardu. Ó, to byla drahá věc, kterou používali bohatí lidé. Královna z Jihu toho trochu přinesla a darovala to Šalomounovi. Tam v Orientu se to vyrábělo z jablek. To je jako květina, jako květ jabloně a z toho to je — je to velice drahé.

A oni vzali ten nard a potřeli jim celý obličej — olejem, takhle, protože krky je pálily a tak dále — vzali ručník a takhle to všechno setřeli. A potom byli osvěženi.

105 Tedy, to byla první věc. Ten lokaj umývající nohy je vzal a takhle je upravil. Samozřejmě, oni by se necítili, jako že přišli do domu člověka s velkými perskými koberci na podlaze a podobně, kdyby páchli, jakoby přišli z nějaké stáje, a kdyby měli na tváři od slunce puchýře. Oni byli osvěženi.

A když potom vešli dovnitř, tak se spolu potkali; a když se to stalo... Vždycky při přivítání hosta, pokud jste byli vítáni, podali vám asi takhle ruku, bratře Ede. Takhle vám potřásli rukou a potom položili svůj... Postav se na chvíli, něco vám ukážu. Objali ho rukama [Bratr Branham to názorně ukazuje, a poplácává bratra Eda několikrát po zádech.] asi takhle, pak si potřásli rukou... takovým způsobem to dělali. To bylo přivítání.

A pak jsi byl bratrem. Cítil ses znamenitě. Měl jsi umyté nohy. Byl jsi celý pomazaný.

106 A potom další věc, kterou udělali, políbili se vzájemně na krk, a to způsobilo, že se cítili vítáni. Ta poslední věc, to byl ten polibek na přivítání. Vzpomínáte si, jak Jidáš dal Ježíšovi takový polibek na přivítání? On řekl: „Proč jsi to udělal, příteli?“ Vidíte, On znal jeho srdce.

A tak se vzájemně přivítali. Necítili byste se dobře tam takhle vejít celí zaprášení, a s tím pachem na vašem obličejí a nohách, a tak dále; a to staré roucho na vás viselo, a zvedalo ten prach při chůzi, když jste chodili. Oni by se necítili dobře tam takhle vejít. Ale když jste byli celí osvěženi a pak jste vešli a váš host... pak jsi byl čestným hostem. A pak když on přišel a přivítal tě a políbil tě na krk, no, potom jsi byl bratrem. „Pojď dál! Zajdi si do ledničky, vezmi si sendvič, cokoliv.“ Potom jsi byl vítaný. Byl jsi uvnitř vítán.

107 Ale jak se tam vůbec Ježíš dostal, aniž mu to všechno udělali? Vidíte, On tam seděl v rohu se špinavýma nohama, nepřivítaný. Farizeus pravděpodobně hovořil o něčem jiném, víte. On si vůbec nevšimnul, že Ježíš vešel dovnitř. A tak je to s dnešními církvemi, s příliš mnoha našimi farizejskými církvemi. Přichází dovnitř moc Boží a oni si toho nevšímají, rozumíte. On by byl ochotný něco udělat, ale vůbec nebyl přivítán.

A on tam byl a možná vyprávěl nějaké vtipy a skvěle se bavil s pastorem rabínem tím? a tím a rabínem tím? a tím tamhle. Ježíše si ani nevšimli. On tam musel vklouznout a posadil se někde v rohu. Mohu Ho tam vidět s Jeho špinavýma nohama, s puchýři na krku, bez polibku na přivítání.

Ó, nezpůsobuje to, že se cítíte nějak divně? — Ježíš se špinavýma nohama. Oni Ho tam nazývali: „Jesu! Jesu!“. Říkali: „Jesu se špinavýma nohama sedí v rohu.“ Ó, Bože, jak se to vůbec mohlo stát. Nikdo si Ho vůbec nevšímá

108 kromě nějaké malé prostitutky (ó!), nějaké vykřičené ženy.

Ona šla náhodou kolem. Možná byla... Ve městě nikdo nebyl. Všichni odešli na tu slavnost, všechny celebrity, a tak její byznys byl na tom špatně. A tak ona zjistila... „Co se to tam v tom farizeově domě děje?“ A tak tam přišla a možná nakoukla škvírou v oplocení a rozhlížela se. Ó! Náhodou se podívala tam do rohu. A uviděla Ho, jak tam sedí se svěšenou hlavou, špinavýma nohama, s puchýři na krku, nevítaný, nikdo si Ho vůbec nevšímá.

109 Ale jí to bylo zjeveno. Ó, mohu vidět, jak si protírá oči a říká: „Je to On? To je ten stejný člověk, který jednou ušetřil ženu, takovou jakou já, když ji ta církev vyvekla ven a chtěli ji ukamenovat k smrti. A On řekl: ‚Ženo, kde jsou tvoji žalobci?‘ To musí být On.“ Vidíte, víra přichází slyšením, a jí to bylo zjeveno, že to byl On.

Ona řekla: „Ale podívej! On je nevítaný. Má špinavé nohy. Co bych s tím mohla udělat? Já jsem žena. A kdybych tam náhodou vešla a něco řekla, no, vyhodili by mě přes jedno z těch oplocení ven. A já jsem žena špatné pověsti, a On by poznal, že jsem vykřičená. On by poznal, že jsem zlá žena. A tak, co já teď mohu udělat?“

110 Vidím ji, jak se otáčí a chodí tam kolem a říká: „Ó, musím něco udělat! On je nevítaný. Ale něco mi zjevuje, že to je jediný způsob, jak budu vůbec smět mít život.“

Tady to máte! Ó, bratře! „Chci se podívat, co je v tom balíčku. Víím, že tam je něco, co mi odpustí mé hříchy. A i když jsem prostitutka, i když jsem špatná, chci do toho vánočního balíčku nahlédnout. Víím, že tam je něco pro mě.“

Tam je něco pro každého. A to je pravda, hříšný příteli. Tam je něco pro hazardního hráče. Tam je něco pro lháře. Je tam něco pro každou osobu. V tom vánočním balíčku je něco i pro tebe. Nezahod' to. Jak si ten farizeus, ten pošetilý hlupák, mohl vzít to pozlátko a zahodit ten dar! Jak žalostná věc! A hle,

111 On přichází.

On tam sedí a tato malá ubohá žena, ona možná odchází domů, tam kde bydlí, vystupuje po těch starých vrzajících schodech a sahá do nějaké punčochy nebo něčeho takového a vytahuje nějaké peníze. Říká si: „Ó, co já můžu udělat? No, počkej, raději to dám zpátky, protože On pozná, že jsem vykřičená žena. Ale to je moje jediná naděje. To je jediná věc, kterou můžu udělat. Já na tu slavnost pozvaná nejsem. Ale přesto se k Němu musím dostat.“

Ó, přál bych si, aby to lidé dnes večer mohli uvidět. Dostat se k Němu nebo zahynout! Přece na tom nezáleží, jestli tě budou nazývat „holy roller“, nebo tě zavrhnou; nebo co pak na tom záleží? Jdi k Němu! Dostaň se k Němu — to je tvá jediná naděje.

112 Ona šla dolů a vzala tyto... A mohu vidět jednoho z těch Židů tam dole, jak říká, že se *dnes* v obchodě nedařilo; seděl tam a počítal své peníze; všichni šli na tu slavnost. A dovnitř vešla ta žena: „Co tady děláš?“ Vysypala ty římské denáry na pult. „Aha! Co si přejete, madam?“

Vidíte, to bylo něco jiného. On věděl, co byla zač, ale když uviděl, že má nějaké peníze, to bylo něco jiného, vidíte. Takový je dnešní svět. Pokud máte peníze, jste velmi důležití; když nemáte, jste ničím. Ó, to bylo něco jiného. „Co si přejete?“

„Chci ten nejlepší... Ten nejlepší nardový olej, co máte. Tohle je všechno, co mám. Počkejte, spočítám to. Je to třicet 'stříbrných' pro vás.“

„Ó, ano, za to se dá koupit celá tahle lahvička toho nejkvalitnějšího.“

„Chci ji.“

„Chcete říct, že chcete koupit celou...?“

„Chci celou tu lahvičku.“

To bylo všechno, co měla. To je to, co musíte udělat, bratři. To tě stojí každý hřích, který máš. To tě stojí každou věc, ale dej to ochotně.

113 A tak ona přelézá oplocení, a mohu ji vidět, jak se dívá tam dovnitř. Vidí Ho, jak tam sedí, stále nedotčený. A pastor farizeus tam stále je a vypráví špinavé vtipy a podobně, s těmi ostatními, a pokračuje, baví se někde o nějaké velké věci a nevědí, nevíšimají si našeho drahého Pána.

Řekla si: „Jak se dostanu dovnitř?“ Ale teď ji vidím, jak opravdu snadno proklouzne dovnitř, dostane se takhle až k místu, kde je On. Podívá se na Něj. Mohu ji vidět, jak jí slzy stékají po tvářích, a její velké hnědé oči se na Něj takhle dívají. Hodila tu lahvičku na zem, otevřela ten olej, a vylila to na Jeho nohy. Ona Ježíše s neumytýma nohama sedět nenechá.

Říkáš: „Ani já bych nenechal.“

Proč tedy ohledně toho něco neuděláš? On má dnes v zemi to nejhorší jméno, jaké existuje: „holy roller, náboženský fanatik“. Proč ohledně toho něco neuděláš? Povstaň a řekni: „Já si zvolím cestu s těmi několika pohrdanými Páně. Jsem připraven ten balíček přijmout.“

114 Ona ten olej vylila na Jeho nohy. Celá ta místnost byla plná jeho *vůně*. To bylo drahé. Ale pro Ježíše není nic příliš dobrého. Dej mu to nejlepší. Dej mu všechno, co máš — svůj život, svou duši, svou bytost, svůj čas. Vše co máš, dej Jemu.

A náhodou se podívala. Stála tam. Ó! Vylila ten olej na Jeho hlavu, a pak sáhla k Jeho nohám a začala... Ó! Zvedla Jeho nohy a podívala se. Byly špinavé. Neměla nic... Začala přemýšlet o svých hříších a řekla: „On mě určitě odsoudí.“ A tak, když mu ten olej nanesla na krk a rozetřela... Pak se sklonila a chytla se Jeho nohou, a padla k zemi.

Začala plakat: „Ó, jsem taková hříšnice a stojím před tímhle mužem. Jsem taková hříšnice!“ A vzhledla svýma velkýma krásnýma očima nahoru; pomyslela si: „On mě asi z této místnosti vyhodí.“ Ale On se ani nepohnul. Jenom seděl a díval se na ni. Ó, to se mi líbí. On jen seděl a díval se na ni.

„Ó, On zná mé srdce. Mohu právě teď cítit, jak čte všechno, co je v mé mysli. On ví, že nejsem dobrá. Já to vím, Pane, ale nemohu snést Tě vidět se špinavýma nohama. Nemohu to snést. Ty jsi moje jediná naděje. Já to nemohu snést!“ Jaká nádherná voda pro Jeho nohy, ó, slzy pokání! Ó, ó! Ten starý farizeus nic takového poskytnout nemohl — vody, slzy jí stékaly po tvářích!

115 A ona začíná mazat a líbat Jeho nohy. Ó, to byl její Pán, ona líbala Jeho nohy. Neměla ručník, aby je vytřela. A tak si myslím, že její kadeře, které měla nahoře sepnuté, musely spadnout dolů, protože ona vzala své vlasy a začala jimi utírat Jeho nohy a líbala je.

„Pane, Ty víš... Pane, Ty víš, že jsem hříšná. Je mi líto, že jsem tady před Tebou v takovém stavu, ale nemohu to snést vidět Tě se špinavýma nohama.“ Ó! Ježíš se špinavýma nohama, nevítaný, bez polibku na krku; a ona líbala dokonce Jeho nohy. „Pane! Pane, ó, Pane, jsem hříšnice. Ty víš, že jsem, Pane.“

116 A asi v té chvíli se starý farizeus otočil. „Hmmm!“ řekl, „no, koukněte se tamhle! Podívejte se tamhle! To je ten druh společnosti, který nazývají Duchem svatým.“ Vidíte. Oni se nezměnili. „Podívejte se, co to je. Podívejte se, s jakými lidmi se stýká. Mluvíte o tom Duchu svatém a o Božském uzdravení. Co to je? Městská spodina.“

Jistě. Těm to je zjeveno. Ona poznala, co bylo v tom balíčku. Poznala jedinou *příležitost*... jak se mohla někam dostat... Ona nemohla přijít k farizeovi. On by ji z církve vyhodil. Ona *nepatřila* do jejich společenských kruhů.

Ale byla tam společnost pro hříšníka. Jsem za to tak rád. Existuje místo, kam může hříšník přijít. Existuje balzám v Galád, který způsobí uzdravení zraněným. Ona ho našla. Ona ten dar chtěla poznat, a ona líbala Jeho nohy.

117 A starý farizeus řekl: „Aha! Pojdte sem, hoši! Ha! Hmm! Tady je váš prorok, vidíte. Kdyby to byl nějaký prorok, věděl by, co je to za druh ženy, která myje Jeho nohy. Podívejte se tam! To je fanatismus! To je ostuda pro můj dům!“

Ježíš neřekl ani slovo, jen stál a sledoval tu ženu. A za chvíli... On věděl, o čem ten farizeus uvažuje, a tak povstal.

Ta žena, mohu ji vidět. „Ó! Ó, teď to přijde. On mě odsoudí. On mě z tohoto domu vyhodí.“ Vidím, jak On vstává, takhle se dívá. Teď se cítí docela dobře, Jeho nohy jsou umyté v slzách. Ó, Bože, přijmi i ty moje! Jeho nohy byly umyty slzami pokání opravdového srdce. I když byla tak nemravná, jak byla, byla to pro ni jediná příležitost, kdy se dostala k tomu pramenu, v němž mohla být dočista umyta.

Ona tam sedí, dívá se mu do tváře. Mohu ji vidět, jak jí slzy stékají takhle po tvářích, a je celá ušpiněná; kadeře jí všechny spadly dolů a jsou plné slz a špíny z Jeho nohou. Stála tam a přemýšlela o tom, co se stane. „On mě určitě vyhodí. On jim řekne, aby mě za to, že jsem sem přišla, dali do vězení.“

118 On se takhle postavil.

Řekl: „Šimone, chci ti něco říct. Tys mě pozval do svého domu. A když jsem sem přišel, nedal jsi mi na mé nohy žádnou vodu. Já bych si je umyl sám, ale tys mi žádnou vodu nedal. [Ó, Bože!] Nedal jsi mi žádný olej na pomazání krku, který mě páčil. Neudělal jsi to, Šimone. Ani jsi mě nepolíbil a nepřivítal.“

„Ale tato žena mi umyla nohy svými slzami a líbala moje nohy a od té doby, co sem přišla, to nepřestala dělat. Mám proti tobě několik věcí, Šimone. Ale ona? [A pak, jestli byl prorok nebo ne.] Říkám jí, že její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny.“ Ó, Bože!

119 Co to bylo? Ona zjistila, co bylo v tom dárkovém balíčku. Ona zjistila, že tam byla láska. Zjistila, že tam bylo odpuštění. Ona to uviděla. Ó, a jak viděla ten vzácný dar Boží, jak na ni působí! Jak se musela cítit, když uviděla ten Boží dar, který jí byl nabízen. Její hříchy byly odpuštěny.

120 Jak se onoho dne musel cítit Barabáš! Znáte ten příběh o Barabáši. Barabáš byl zločinec, kterého chytili, a dali ho na galeje a druhý den ráno měl zemřít. On byl zloděj. Byl zločinec. Byl vrahem. Byl kriminálníkem. A celou noc chodil sem a tam ve vězeňské cele a rval si vlasy, protože druhý den ráno měl jít na kříž. Byl to trest smrti. Měl umřít. Jaké noční můry musel té noci prožívat! Jak nemohl odpočívat!

A druhý den ráno nebyla ani snídaně ani nic; věděl, že jeho krev bude rozlita jako mezi vlky! A najednou slyší chřastění okovů a kroky vojáků. Přichází čtyři nebo pět, nebo možná batalion římských vojáků, kopí se jim lesknou. Přicházejí tam. Ten mohutný žalárník otočil klíčem a řekl: „Pojd' ven, Barabáši!“

„Ó, nezabíjejte mě! Slitujte se!“

„Nic se neděje, Barabáši. Jsi volný.“

„Jsem co?“

„Jsi svobodný.“

„Jak jsem se stal svobodný?“

Někdo ukázal tamtím směrem. Co to pro Barabáše muselo znamenat, když uviděl ten dar, jak zaujal jeho místo ve smrti! Cítil jsem to stejným způsobem. Boží dar zaujal mé místo ve smrti. Jak ten umírající zločinec na kříži, který tam byl přibit...

Ten umírající zločinec se radoval,
když spatřil ve svůj den ten pramen;
tam i já, i když jsem tak zlý jako on,
mohu umýt všechny své hříchy. (Ano!)

Když jsem skrze víru spatřil ten pramen
(když mi byl zjeven),
plynoucí z Tvých ran,
láska vykoupení se stala mým tématem,
a bude až do smrti. (To je pravda. Ó!)

121 Na závěr bych řekl toto: Vánoce dnes znamenají karton Camelek nebo karton Viceroyek [Poznámka 3: Značky cigaret], láhev Čtyř růží nebo Seagramu, zabalený do pěkného papíru se Santa Klausem. Ale oni Boží vánoční dar stále odmítají. Stále odmítají Jeho vánoční dar. Oni ho nechtějí.

Já ho chci. Jsem rád, že jsem ho přijal. Ó, Emmanueli, Bože, učiněný tělem, který jsi mezi námi přebýval; zavržený a odsouzený po celé věky; a Jeho milosrdenství je dnes nabízeno každému srdci, které Ho přijme.

Skloňme na chvíli své hlavy.

122 Jsem zvědav, jestli dnes večer v této budově, v tomto vánočním čase, když si připomínáme událost z téměř před dvou tisíc let, když Bůh dal první vánoční dárek... Jsem dnes večer zvědav, jestli by ses hříšníku nechtěl podívat dovnitř toho balíčku a uvidět, že se tam uvnitř nachází někdo, kdo tě miluje, někdo, kdo za tebe zemřel, někdo, kdo za tebe daroval svůj život? Byl bys dnes večer ochoten sejmout z Něj tu plenku, ten špinavý hadr, to že Ho nazývají „fanatikem a holy rollerem“, a zabalit sebe do toho a zvolit si cestu s nepočtenou skupinkou pohrdaných Páně?

Pokud si dnes večer v této budově a chtěl bys být vzpomenut v modlitbě, zvedl bys svou ruku a řekl: „V tento vánoční večer chci přijmout ten vánoční Boží dar, Boží pravý vánoční dar“? Bůh vám žehnej, paní. Bůh ti žehnej, holčičko. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, mladá paní, tam. Byl by tu ještě někdo, kdo by chtěl být vzpomenut v modlitbě? Pán Bůh ti požehnej, můj bratře.

123 Ještě někdo - „Pane, půjdu tou cestou. Nikdy ti nedovolím sedět se špinavýma nohama. Nikdy se nepostavím... Já se k nim připojím. Vejdu rovnou do království Božího. Budu jedním z těch, kteří jsou pohrdáni. Zůstaň s námi, Pane. Pojď, pojď se mnou dnes večer domů. Smyju z Tvého jména veškerou špínu. Ty smyj mé hříchy, Pane. Dovol mi žít tím životem. Ne tak, jak to dělám doposud. Špiním Tvé jméno. Špiním Tě každý den, přidávám k tomu. Dovol mi dnes večer jít, Pane, a se slzami pokání — přicházím teď pokorně k nohám kříže, abych Tě přijal jako svého Spasitele.“ Je tady ještě někdo, předtím než se budeme modlit? Jen zvedněte své ruce. Dobře.

124 Dobrý Pane, přinášíme Ti dnes večer... Zdá se, že dnes večer to bylo hodně žen, které zvedly ruce. Ať ony také mohou nahlédnout... Některé z nich jsou mladé dívky, prostě mladistvé, které zvedly ruce. Ony to myslí vážně, Pane. Nechtějí být odsouzeny s tímto světem. Chtějí Tě teď v tomto vánočním čase přijmout, nahlédnout do Božího balíčku a přijmout věčný život. Vyslyš, Pane, právě teď, abys pro ně otevřel odpuštění jejich hříchů, abys pro ně otevřel ten pramen v domě Davidově, který je otevřený pro hřích a nečistotu, kde hříšníci v tom proudu ponoření jsou zbaveni všech skvrn svých vin. Dej to, Pane. Jdi s nimi domů a zůstaň s nimi dnes večer, Pane. Udělej pro ně život takový, jaký by měl být, Pane. Dej to.

Uzdrav mezi námi nemocné a postižené. Ty jsi pomoci pro bezmocné. Ty jsi, Pane, tím, kdo může pomoci, tam kde jiní nemohou. Ty jsi tou trvalou milostí. Ty jsi darem Božím. A my Ti pokorně věříme, Pane. My jdeme za tou denní hvězdou, následujeme to světlo, dokud nás nedovede k tomu dokonalému světlu, k Božímu daru, k věčnému životu, skrze křest Duchem. Dej to, Pane. Odevzdávám je teď Tobě. Uchop ve jménu Ježíše Krista dnes jejich duše a umyj v té karmínové krvi z Golgoty. Protože o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

125 Pane, zůstaň se mnou!
[Bratr Branham si brouká.]
... pomocníci mě nedokázali utěšit,
v životě, ve smrti, ó Pane, zůstaň se mnou.

Milujete Ho celým svým srdcem? Ještě jednou, pro ty starousedlíky. „Miluji Ho, miluji Ho, protože On dřív miloval mě.“

Miluji Ho (všichni společně), Miluji Ho,
protože On (zvedněme k Němu

naše ruce) ... miloval mne;
a vykoupil spasení mé na Golgotě.

Chci, abyste si teď podali ruce s někým vepředu a vzadu a po straně.
Miluji Ho, miluji Ho,
protože On dřív miloval mě
a vykoupil spasení mé na Golgotě.

Všichni, kteří přijali ten Vánoční dar, teď zvedněte ruce.
Miluji Ho, miluji Ho,
protože On dřív miloval mě
a vykoupil spasení mé na Golgotě.

126 Nemilujete Ho? Není nádherný? Dobře, když teď stojíme.
Vezmi jméno Ježíš s sebou,
dítě žalu a bolesti,
ono ti dá radost a útěchu,
vezmi ho, kamkoli jdeš.

Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe;
vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe!

A teď pomalu.

Vezmi jméno Ježíš s sebou
jako štít před každou léčkou,
když pokušení...
(Co uděláš, když se nahromadí pokušení.)
jen zašeptej to svaté jméno v modlitbě.

Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe;
vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe!

Před jménem Ježíš se skláníme,
(Skloňme teď hlavy a zpívejme to.)
padáme pokorně u Jeho nohou,
Králem Králů Ho v nebi budeme korunovat,
když dokončíme naši pouť.

Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe;
vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe!

www.messagehub.info

Kázání
Williamama Mariona Branhama
„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7